Nr. 37

SJORS van de Rebellenclub

15 september 1962
VERSCHIJNT WEKELIJKS

Spionage

door de eeuwen heen

Niemand kan met zekerheid zeggen wanneer voor het eerst in de geschiedenis spionage is toegepast, maar dat dat heel lang geleden is, is wel zeker. Een bekend geval van spionage in de oudheid is dat van de Perzische officier Histiaeus, die tijdens de regering van koning Darius I in de Perzische stad Sousa woonde. Op hoog bevel van de koning mocht hij de stad niet verlaten, want Darius was bang, dat de man, als hij eenmaal buiten de stad was, een leger zou verzamelen en tegen hem zou optrekken met de bedoeling hem van de troon te stoten. Histiaeus piekerde zich suf om een manier te vinden om toch uit de stad te ontsnappen en op een dag meende hij de oplossing te hebben gevonden. Hij liet een slaaf bij zich komen en schoor diens hoofd kaal. Daarna schreef hij een boodschap op de kale schedel van de man. Drie weken hield hij de slaaf angstvallig verborgen in zijn huis en in die tijd groeide het haar weer aan. Toen gaf Histiaeus hem opdracht de stad te verlaten en naar zijn zwager Aristagoras te gaan, die het bewind voerde over een provincie van het Perzische rijk en het ook niet eens was met koning Darius. De slaaf kwam veilig bij Aristagoras aan, deze schoor hem weer de haren van het hoofd en kon toen de boodschap lezen, die Histiaeus had geschreven. Er stond in vermeld hoe Aristagoras de stad Sousa moest aanvallen. Direct verklaarde Aristagoras koning Darius de oorlog, nam de stad Sousa in en bevrijdde Histiaeus.

Alexander de Grote wilde in 334 voor het begin van onze jaartelling het Perzische rijk veroveren. Nu wist hij dat er in zijn leger een aantal officieren waren, die onbetrouwbaar waren en als ze de kans kregen, naar de vijand zouden overlopen. Om te weten wie dat waren, liet Alexander alle officieren een brief schrijven naar hun familie thuis. Hij vertelde erbij dat hij in een haven een schip klaar had liggen, speciaal bestemd om de brieven vlug naar het vaderland te brengen. De officieren schreven ieder een brief, maar in plaats van ze te laten verschepen liet Alexander ze allemaal bij zich brengen, waarna hij ze een voor een las. Nu wist hij op welke van zijn officieren hij niet kon vertrouwen, want verscheidenen van hen hadden geschreven wat zij van hun aanvoerder dachten en wat hun plannen waren bij de komende veldslagen.

Spionage werd ook toegepast door Hannibal, de grote veldheer van Carthago, die in enkele grote veldtochten het Romeinse rijk probeerde te vernietigen. Wanneer zijn leger in de buurt van een stad gekomen was, zond Hannibal een aantal van zijn mannen vooruit. Zij moesten de vijandelijke stad binnendringen en allerlei dingen onderzoeken, zoals de verdedigingswerken, de sterkte van het garnizoen enzovoort. Wanneer de spionnen dat allemaal hadden uitgezocht, gaven zij Hannibal door middel van rooksignalen te kennen of en waar hij moest aanvallen.

In het jaar 877 werd Engeland belaagd door de Noormannen. Koning Alfred de Grote, die wist hoe deze indringers meestal huishielden, besloot met behulp van een list te proberen hen te overmeesteren. Hij verkleedde zichzelf als minstreel en ging zo het kamp van zijn vijanden binnen. Hij bleef een week in het kamp, lang genoeg om alles goed in zich op te nemen. Toen had hij zoveel gegevens verzameld, dat hij in het voorjaar van 878 in staat was de Vikingen te verslaan.

Spionnen werden ook gebruikt tijdens de Kruistochten en door de oosterse heerser Djengis Khan, die in de dertiende eeuw een groot deel van Azië aan zich onderwierp. Meestal deden zijn spionnen net of ze deserteurs waren en wisten op die manier het vertrouwen van hun tegenstanders te winnen.

Frederik de Grote van Pruisen bouwde in de achttiende eeuw het eerste grote spionagenetwerk op. Hij bracht spionnen onder aan bijna alle vorstenhoven van Europa en was daardoor op de hoogte van vele geheime plannen en besluiten.

In het begin van de twintigste eeuw hadden vele landen speciale scholen voor de opleiding van spionnen en tegenwoordig hebben de meeste regeringen uitgebreide spionagediensten tot hun beschikking. Het werk van een spion of geheime agent staat in een nogal kwade reuk, maar dat is niet altijd juist, want velen van hen werken uitsluitend voor het behoud van de vrede of voor het opsporen van misdadigers. Helaas zijn er ook die erop uit zijn door hun werk andere landen te benadelen.

LEONARD

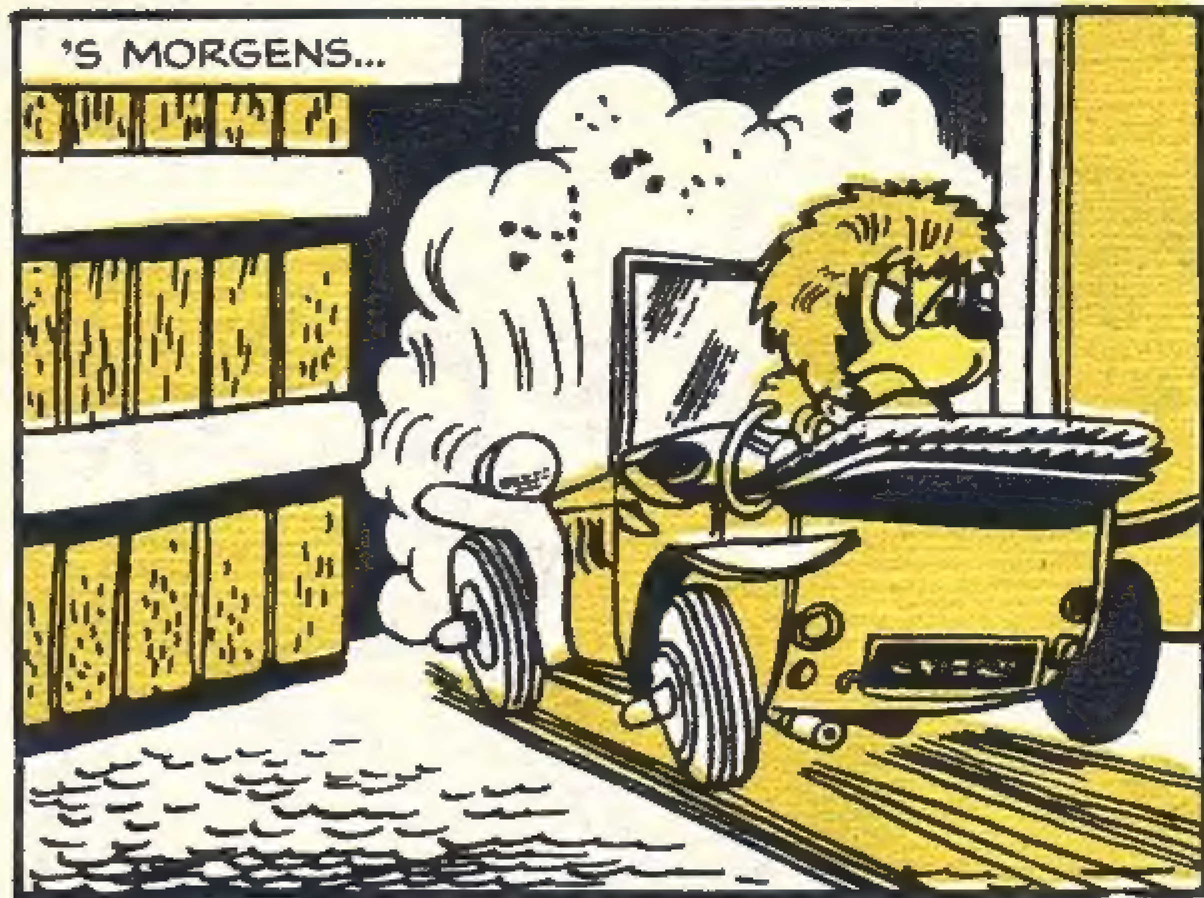

OEHOE!
OEHOE!

OEHOE!
OEHOE!

PATS

ZO IS HET BETER!

OEHOE! OEHOE!

'S MORGENS...

HOUD JE STIL!
IK KAN NIET
SLAPEN!
TOET-TOET-TOET

Z-Z-Z
Z-Z-Z-Z

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WAREN IN AFRIKA OP ZOEK NAAR DE STENEN LEEUW. EINDELIJK VONDEN ZE HEM IN EEN VERLATEN STAD IN HET BINNENLAND. HUN RIVALEN, MALEY EN BRINDO, WAREN OOK IN DE BUURT.

VLAK VOOR DE VRIENDEN OPENDE ZICH OPEENS DE MUUR.

DIT IS EEN GEHEIME UITGANG! KIJK, BLAUWE LUCHT!

IK DENK DAT WE HET GEHEIM VAN DE STENEN LEEUW NU GAUW ZULLEN OPLOSSEN!

DE VRIENDEN LIEPEN VERDER EN HOORDEN EVEN LATER HET GERUIS VAN EEN WATERVAL.

KIJK, KEN, DAAR LINKS VOERT EEN TRAP NAAR BENEDEN!

MAAR OPEENS WEERKLONK EEN DREIGEND GELUID.

TED, HET DAK KOMT NAAR BENEDEN!

DE BOVENKAAK VAN DE LEEUW KWAM LANGZAAM NAAR BENEDEN. KOORTSACHTIG BEDIENDE TED ZIJN ZENDER.

VOORUIT, ARCHIE, JIJ MOET ONS HELPEN!

ARCHIE GREEP DE ENORME SLAGTANDEN BEET EN MET GROTE KRACHTSINSPANNING WIST HIJ DE KAAK TEGEN TE HOUDEN.

GOED ZO!

DAT HOUDT HIJ NOOIT LANG VOL!

OPEENS MAAKTE DE ROBOT EEN BEWEGING EN DAAR VLOOG HET BOVENSTE DEEL VAN DE LEEUWEMUIL DOOR DE LUCHT.

EVEN LATER DAALDEN DE VRIENDEN DE PAS ONTDEKTE TRAP AF.

MALEY EN BRINDO VOLGDEN DE VRIENDEN INTUSSEN OP EEN AFSTAND.

DE TRAP LEIDDE NAAR EEN GROT, WAARIN EEN VREEMDE SCHITTERING HING.

MAAR OPEENS ZEI EEN HARDE STEM:

VLIEGENSVLUG DRUKTE TED OP EEN KNOP VAN ZIJN ZENDER, WAARDOOR ARCHIE MAGNETISCH WERD.

DE SCHURKEN BOTSTEN TEGEN DE ROBOT EN WAREN BEWUSTELOOS.

DRIE DAGEN LATER VOER DE BELLA NAAR M'GUNDA MET AAN BOORD TWEE GEVANGENEN EN EEN KIST VOL DIAMANTEN.

IN M'GUNDA WERDEN DE BOEVEN AAN DE POLITIE OVERGELEVERD. BOB LINTON SCHONK DE VRIENDEN DE BELLA.

TWEE DAGEN LATER VERTROK DE BELLA UIT M'GUNDA.

MAAR DAAR ZOU NIET VEEL VAN KOMEN!

EINDE

De roep van het circus

DEBBIE WEST EN TOM MORDEN VAN CIRCUS MELWIN GINGEN OP WEG NAAR DE VOLGENDE STANDPLAATS VAN HET CIRCUS.

EN AAN DE ANDERE KANT VAN DE BRUG...
TOT TWAALF UUR GELDT DE AFSPRAAK DIE IK MET CIRCUS MELWIN GEMAAKT HEB!
Circus LANGTON
MAAR ALS ZE ER DAN NIET ZIJN, MAG IK MIJN TENT HIER OPZETTEN, HÈ?

ER STAAT EEN WAGEN VAN CIRCUS MELWIN AAN DE ANDERE KANT VAN DE BRUG!
PRACHTIG! ZE HEBBEN NOG TWEE MINUTEN, DUS DAT HALEN ZE NOOIT MEER!

MAAR TOEN DE POLITIEMAN EVEN WEGLIEP...
IK ZAL PROBEREN OF IK OVER DIE SCHEUR KAN SPRINGEN!
AFGESLOTEN RIJWEG
TEX EN IK GAAN MET JE MEE, TOM!

VLUG SPRONG TOM OVER DE SPLEET.

MAAR TOEN DEBBIE SPRONG...
O, IK GELOOF DAT IK MIJN ENKEL VERSTUIKT HEB!

O, TOM!
NOG TWEE MINUTEN EN DAAR HEB JE AL EEN WAGEN VAN CIRCUS LANGTON!

WE HALEN HET NIET, MAAR MISSCHIEN KAN TEX... MISSCHIEN KAN HIJ ONS HELPEN!

door John Bancroft *met tekeningen van Herman Giesen*

KORTE INHOUD: *James Steel en zijn neef Lindsay Perrin stellen in Bretagne een nader onderzoek in naar de reden, waarom hun vriend Raoul de la Faine veroordeeld en verbannen is. Volgens hen is hij onschuldig. Onderweg naar het kasteel van Raouls vader, Chasseloup, nemen ze een kijkje in een antiekwinkeltje. Tenslotte bereiken ze het kasteel, dat een vijandige aanblik heeft.*

Alleen de bomen bewogen en vanuit de verte drong het vage geluid van de koeiebellen tot hen door. James liep weer terug naar de poort en keek tussen de tralies door naar het stille huisje achter de muur. Het ging verscholen achter hoog gras en verwilderde struiken. „Zo komen we niet verder," gromde hij, terwijl ze over het pad terugslenterden in de richting van de auto.

„Denk je dat er iemand in dat huisje was?" vroeg Lindsay.

„Al was het zo, dan maakt het nog niets uit. Het antwoord was in beide gevallen hetzelfde."

„We zullen maar teruggaan naar Les Forges. Misschien kunnen ze je daar vertellen hoe we bij Chasseloup moeten komen."

„Ik weet wat anders," zei James opeens. „We proberen het met de boot."

„Met de boot? Kom nou. Binnen een half uur is het donker. Bovendien: hoe weet je of we welkom zijn?"

„Waarom zouden we niet welkom zijn? Als Raouls vader wist, dat wij hier waren, zou hij zeker de poort hebben laten openmaken."

„Ja, of hij had de honden op ons af gestuurd," vulde Lindsay aan. Daarna zweeg hij, want hij wist, dat hij beter niet met zijn neef kon redetwisten. Als James eenmaal iets in zijn hoofd had, was niets ter wereld in staat hem daarvan af te brengen.

„Ziet er niet erg zeewaardig uit," zei Lindsay, toen ze de boot die bij het portiershuis hoorde, bereikt hadden. „Schijnt het laatste jaar niet meer te zijn gebruikt. Misschien zijn de laatste passagiers er wel in verdronken."

„Instappen en roeien," zei James harteloos. „Het zal je goeddoen."

Ze lieten zich in het bootje zakken en zetten koers in de richting van het kasteel. De schemering viel nu snel in en de waterspiegel, die er eerst zo rustig had uit gezien, viel uiteen in een beweeglijk patroon van zwart en wit. De dollen piepten en maakten samen met het gekraak van de roeispanen veel te veel lawaai op dit rustige uur. Lindsay zuchtte diep. Hij maakte zich ernstige zorgen over zijn avondmaal. „Denk je dat ze ons op het kasteel iets te eten zullen aanbieden?" vroeg hij hoopvol.

„Jij kunt ook maar aan één ding tegelijk denken, hè?" zei James, die bezig was met een oud conservenblikje water uit de boot te hozen.

Lindsay keek zwijgend voor zich uit. Soms had hij werkelijk het gevoel, dat de zaak-De la Faine James compleet naar het hoofd was gestegen.

Ze landden op de met gras begroeide oever van het meer. Vroeger moest er een kleine steiger geweest zijn vlak bij een botenhuis, maar nu was daar niet meer van over dan wat vermolmde balken, en er zou niet eens zo'n grote golf voor nodig zijn om de hele zaak voorgoed naar de diepte te laten verdwijnen. Lindsay meerde de boot en liep voorzichtig over de wankele, halfverrotte planken.

Op de een of andere manier was hun stemming in die paar minuten van de overtocht totaal omgeslagen. Verdwenen was de zorgeloosheid van de rit van Rouaan naar hier. Allebei voelden ze zich beklemd, toen ze het pad op liepen, dat naar het kasteel leidde. Lindsay vond zichzelf plotseling een indringer en zelfs James scheen iets minder zeker van zichzelf te zijn. Lindsay dacht dat hij misschien wel spijt had van zijn overhaaste daad. Maar hij wist ook, dat James nu in geen geval meer zou teruggaan.

Donkere venstergaten, afgesloten met luiken, zagen op hen neer als waakzame, vijandige ogen. In het hele kasteel brandden zo te zien maar twee lampen. De avond was nu definitief gevallen; de duisternis leek een dicht, onheilspellend net, dat hen volledig van de bewoonde wereld afsneed. Lindsay betrapte er zichzelf op, dat hij achterom keek naar het nu inktzwarte meer, dat ze weer zouden moeten oversteken, als er iets mocht gebeuren, waarop ze niet waren voorbereid. . .

Zo snel als het steile en rotsige pad het toeliet, liepen ze in de richting van een overdekte zuilengalerij. Plotseling stonden ze voor een zware, met ijzer beslagen deur. Lindsays ademhaling ging sneller dan normaal, alsof hij zo juist een

flink eind had gesprint. James gaf een ruk aan net zo'n soort bel als ze bij de portierswoning hadden aangetroffen. Lindsay kon niet nalaten even te denken aan de waarschuwing van Jacques Laniel. In gedachten hoorde hij hem weer zeggen: „Kijk uit wat je doet, James."

Ergens diep in het kasteel hoorden ze een bel luiden, naargeestiger en dieper van klank dan die bij de poort. Het bleef daarna zó lang stil, dat Lindsay dacht, dat er wel niemand zou opendoen. „We hebben hier evenveel resultaat als aan de andere kant van het meer," mompelde hij. Maar hij zweeg geschrokken toen ergens een deur sloeg. Voetstappen kwamen door een lange, holle gang naderbij. Er sloeg nog een deur, dichterbij deze keer, en andere, zwaardere stappen voegden zich bij de eerste. Achter de voordeur klonk gemompel van stemmen. „Ze schijnen toch van plan te zijn open te doen," zei Lindsay zacht.

„Het ziet er wel naar uit, ja," beaamde James.

Aan de andere kant knarste een sleutel in het slot. Het ging zo stroef, dat het leek of er minstens twee handen nodig waren om hem om te draaien. Er kwam beweging in de massieve deur, die tenslotte langzaam openging. Het geknerp van roestige scharnieren ging hun door merg en been. Het zachte, beverige licht van een olielamp werd op hen gericht. Ze zagen de schim van een oude vrouw, die de lamp droeg. Lindsay dacht, dat ze krom liep door het gewicht van de zware sleutelbos, die rinkelend aan haar gordel hing.

„Goedenavond," zei James opgewekt, terwijl hij een stap naar voren deed. „Is meneer de la Faine thuis?"

De oude vrouw stond duidelijk naar woorden te zoeken. Zenuwachtig en gejaagd keek ze van de beide vreemdelingen naar de donkere gang achter haar, terwijl de lamp heen en weer zwaaide in haar opgeheven hand en spookachtige lichtvlekken wierp op de muren van de hal en de gezichten van de late bezoekers.

„Wie is daar?" vroeg plotseling een zware stem vanuit de schemerachtig verlichte gang. De stem van een reus, zo diep en zwaar, dacht Lindsay. Hij tuurde in de schemering achter de oude vrouw en opeens stokte zijn adem van verbazing. Vanuit de duisternis stapte een man te voorschijn in de onzekere lichtcirkel. Hij had geweldige schouders en een enorme borstkas. Lange, gespierde armen hingen zwaaiend langs het zware lichaam, dat van een reus kon zijn. Maar desondanks maakte hij een gedrongen indruk; hij stak niet boven de oude vrouw uit. Op korte, kromme beentjes kwam hij naar voren en bekeek James en Lindsay aandachtig. „Wat is er van uw dienst?" vroeg zijn zware stem weer en plotseling klonk er een dreiging in. Lindsay zag

Ze lieten zich in het bootje zakken en zetten koers in de richting van het kasteel.

James verstrakken. Het was misschien onverstandig van hem geweest om op dit late uur langs deze ongebruikelijke weg naar het kasteel te komen, maar zo'n toon slikte hij van niemand.

De huishoudster voelde zich niet op haar gemak. Onzeker keek ze van de een naar de ander, terwijl haar vingers onafgebroken aan de sleutelbos friemelden. „Zal ik meneer Benoît waarschuwen, Clopotte?" vroeg ze angstig. Ze was duidelijk de fatsoenlijkste van de twee en wilde James en Lindsay niet voor het hoofd stoten. Maar het was ook duidelijk dat ze als de dood zo bang was voor de dwerg Clopotte, zoals hij scheen te heten.

„Meneer Benoît wil geen vreemdelingen zien," grauwde Clopotte, terwijl hij de bezoekers met een onbeschaamde blik opnam. „Wie heeft u op het gebied van

„Wat is er van uw dienst?" vroeg zijn zware stem weer.

Chasseloup toegelaten? Is de poort bij de ingang niet gesloten?" De laatste vraag was tot de oude huishoudster gericht.

„Jawel," verzekerde ze. „Meneer Courtarel controleert hem altijd."

„Zeg je meester, dat James Steel uit Engeland hem wil bezoeken," zei James. Zijn stem klonk beheerst en kalm, maar er was een dreigende glinstering achter zijn brilleglazen.

Clopotte aarzelde. Hij nam James nog eens van boven tot onder op en keek geringschattend in de richting van Lindsay. Toen draaide hij zich grommend om en strompelde de gang in. Zijn geweldige schaduw schoof over de muur achter hem aan en sprong plotseling naar het plafond, toen de vrouw de lamp bewoog.

Ongevraagd volgden James en Lindsay de oude huishoudster, die hen voorging en een zwaar gordijn opzij hield om hen binnen te laten in een lange, donkere zaal. Precies een vertrek, vond Lindsay, zoals je dat in Chasseloup zou verwachten. Een houtvuur sputterde in een grote, gemetselde open haard. Boven de schouw hing een groot wapenschild, dat scheen gehouwen uit een zwaar stuk eikehout. Lindsay wist niet veel van de betekenis van wapens en het enige dat hij ondanks de schemering duidelijk kon onderscheiden waren twee Franse lelies en een vreemd dierlijk wezen, dat een groot deel van het schild in beslag nam. Het was een hoogst merkwaardig beest met een lange snuit en een nog langere staart en Lindsay wist zeker, dat er nergens zo'n beest te vinden was. Onder het schild stond in grote gotische letters een wapenspreuk te lezen. „La bête est la gardienne d'honneur".

„Het beest houdt de wacht," vertaalde James hardop, want ook hij had het wapen in het oog gekregen. „Merkwaardig."

Ze draaiden zich om om de rest van de kamer te bekijken. Een brede, glimmende kloostertafel van eikehout stond in het midden op de kale vloer. Aan de muren, die schemerig verlicht werden door het haardvuur, hingen oude wapens, helmen en sabels, waarschijnlijk de overblijfselen van de verzameling, die meneer Brisson had opgekocht. Aan het andere eind van de kamer hing een opgezette kop van een wild zwijn met vervaarlijke slagtanden.

Het geluid van naderende stemmen achter de dubbele deuren aan de andere kant van de zaal deed de huishoudster haastig in die richting schuifelen. De deuren gingen open en de beide neven zagen Clopotte in gezelschap van een andere man. Ze namen hem geïnteresseerd op. Hij zag er niet knap uit, was tamelijk lang en nogal gezet. Hij had zware wangen en vlezige lippen. „Dat is toch de oude meneer de la Faine niet?" liet Lindsay zich ontvallen.

James schudde geërgerd zijn hoofd.

De man trad resoluut de kamer binnen. Zijn donkere, onder zware oogleden verscholen ogen keken van de een naar de ander. „Mag ik me even voorstellen?" Hij glimlachte plichtmatig, met omlaaggetrokken mondhoeken. „Mijn naam is Benoît, Jules Benoît, een neef van de familie. Ik behartig de familiebelangen. U zult begrijpen dat de oude meneer de la Faine niet meer in staat is..."

„Ik wil u graag mijn verontschuldigingen aanbieden voor de ongebruikelijke weg, die wij gevolgd hebben om Chasseloup te bereiken," antwoordde James. „Maar aan de hoofdingang kregen we geen gehoor en ik had gehoopt meneer de la Faine te kunnen bezoeken. Ik heb er een lange reis voor gemaakt."

„Mag ik u vragen wat het doel is van uw bezoek?" vroeg Benoît.

„Ik ben een vriend, een goeie vriend van meneer Raoul de la Faine," antwoordde James. „Ik breng mijn vakantie hier in de buurt door en vanzelfsprekend wilde ik nu ook meneer de la Faine een bezoek brengen."

Lindsay had alle gelegenheid om de reacties van het vreemde gezelschap gade te slaan, toen James de naam van Raoul noemde. De oude huishoudster hield op met aan haar sleutels te friemelen. Clopotte, die bezig was houtblokken op het vuur te gooien, stond stil en keek met een strakke uitdrukking op zijn gezicht naar James. De valse glimlach verdween van Benoîts lippen en maakte plaats voor een harde uitdrukking in zijn ogen. Er hing een gespannen stilte in de kamer.

„Ik ben een vriend van Raoul de la Faine," herhaalde James met nadruk. Lindsay zag zijn kaakspieren strakker worden.

Benoît likte zijn onderlip af. Hij hief zijn hand op en liet hem in een wanhopig gebaar weer langs zijn lichaam vallen. „Meneer Steel, u zult begrijpen, dat wij onze familiezaken discreet behandelen," zei hij. Zijn ogen gingen nu bijna geheel schuil achter zijn vlezige oogleden. „De ongelukkige gebeurtenissen van de laatste maanden hebben ons allemaal diep getroffen."

„Ik wil me niet onnodig in uw familieaangelegenheden mengen," zei James, „maar u zult wel begrijpen, dat ik als vriend van Raoul door alles wat er is gebeurd onaangenaam getroffen ben. Ik ben van plan om alles te doen wat mogelijk is in deze zaak."

„Ik ben bang, dat u als vreemdeling weinig kunt doen." Benoîts toon klonk nu bepaalt scherper. „Vergeeft u het mij, maar ik kan niet toestaan, dat de oude meneer de la Faine zich na deze afschuwelijke maanden nog eens zo opwindt dat. . ." Hij maakte een korte buiging om aan te geven dat het gesprek was geëindigd.

„Maar dit is belachelijk," begon James. „Ik ben geen vreemdeling. . ."

Ze hadden allemaal met zoveel belangstelling geluisterd naar het gesprek tussen Benoît en James, dat niemand acht had geslagen op het binnenkomen van een zesde figuur, die nu in de deuropening was verschenen.

„Wat heeft dit allemaal te betekenen, Benoît?"

Iedereen wendde zich in de richting van de bevelende, maar onvast klinkende

stem. Op de drempel zagen ze een oude man met wit haar. Hij zat in een invalidenwagen. Achter hem stond een donkere jongen van een jaar of vijftien. „Wie zijn dat?" vroeg de man.

„Het is niets, meneer," zei Benoît. „Dit zijn vreemdelingen, die verdwaald zijn en per ongeluk op het kasteel zijn terechtgekomen. Clopotte, madame Ricard" — hij wendde zich haastig tot de dwerg en de huishoudster — „laten jullie de heren snel uit."

HOOFDSTUK 4

De schaduw in het bos

James en Lindsay waren allebei zo overdonderd door Benoîts onbeschaamde leugen, dat ze zich bijna gewillig naar de deur lieten leiden door Clopotte. Maar natuurlijk duurde het niet lang voor James zijn tegenwoordigheid van geest terugkreeg. „Het spijt me, maar ik geloof niet dat dat zo maar gaat," zei hij beleefd. Hij draaide zich om en duwde Clopotte opzij met een gebaar, dat volstrekt in strijd was met zijn beleefde toon. Clopotte probeerde hem tevergeefs tegen te houden en toen dat niet lukte, stelde hij zich maar tevreden door Lindsay bij de arm te grijpen. Ofschoon Lindsay heel wat kon hebben, kreeg hij onmiddellijk een diep respect voor de geweldige kracht van de dwerg; hij voelde wel, dat hij voorlopig was uitgeschakeld.

Benoît liep vlug naar James en zei kort: „Meneer, ik verbied u een scène te maken. Het is al erg genoeg, dat u hier bent binnengedrongen en ons hebt lastig gevallen op een manier. . ."

„Ik wil u er wel op wijzen, meneer Benoît," onderbrak James hem, „dat u de reden van onze komst totaal verkeerd hebt uitgelegd." Zijn stem klonk beheerst, maar zijn ogen schoten vuur. Hij keurde Benoît verder geen blik meer waardig en liep op meneer de la Faine af, die intussen door de jongen verder de kamer was ingeduwd. Clopotte besefte dat het geen zin had om Lindsay nog langer vast te houden en liet hem los.

James trad de oude man en de jongen tegemoet met een kleine, beleefde buiging. Lindsay zag dat de jongen moeite had om zijn ergernis te verbergen. Hij nam James op met een mengeling van nieuwsgierigheid en verontwaardiging.

„Ik bied u mijn verontschuldigingen aan voor het feit, dat we zo maar bij u zijn binnengedrongen, meneer de la Faine," begon James. „Meneer Benoît heeft natuurlijk gelijk: we zijn onaangekondigd bij u komen binnenvallen. Maar ik had geen andere keus, want mijn bezoek heeft een dringende reden."

Wordt vervolgd

Iedereen wendde zich in de richting van de bevelende, maar onvast klinkende stem.

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

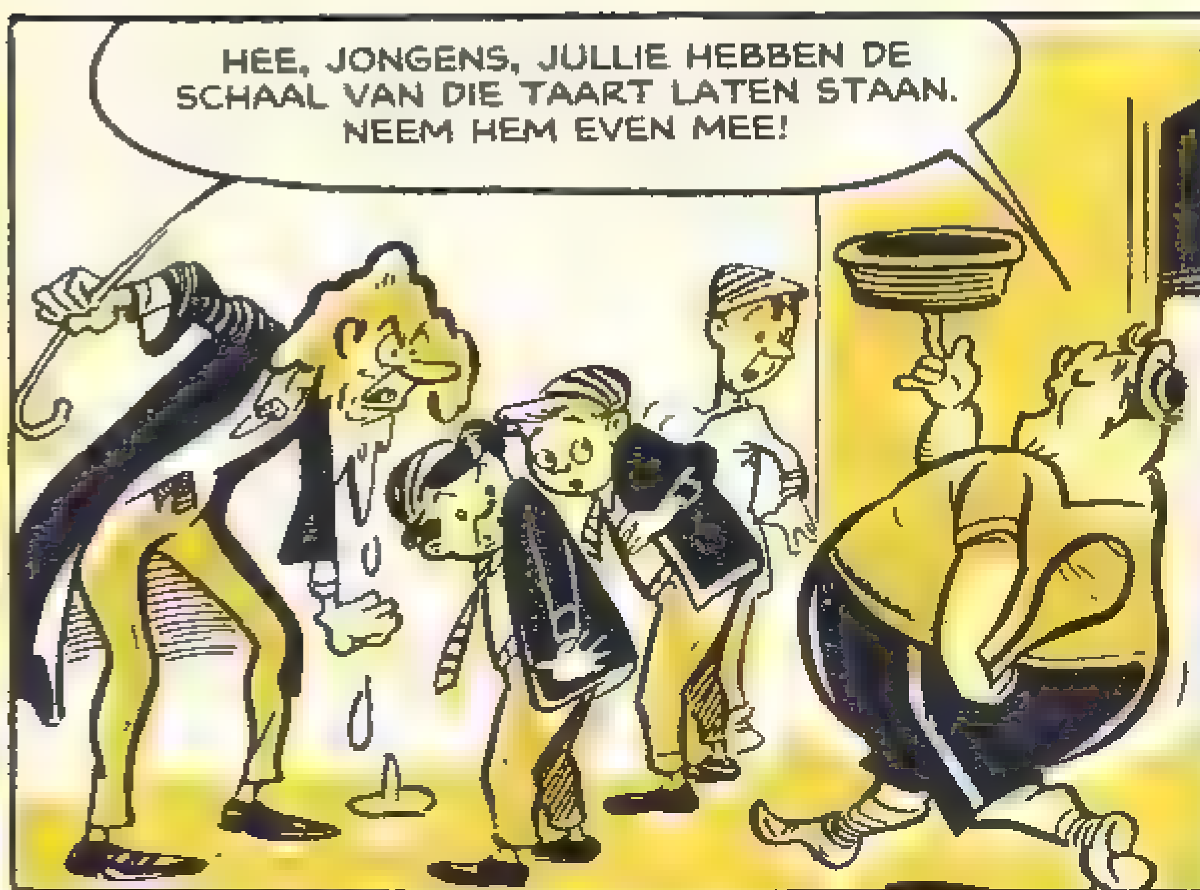

MAAR DE TAART VLOOG NAAR MENEER KWEL!

PATS!
HEE, LOOP NIET ZO TE HOLLEN! EN WAT WAS DAT VOOR EEN KNAL?
HA, HA!

WIE DEED DAT?
PLOP!

HEE, JONGENS, JULLIE HEBBEN DE SCHAAL VAN DIE TAART LATEN STAAN. NEEM HEM EVEN MEE!

PATS!
AU!
PATS!
HA, HA, IK WIST WEL DAT DIE TAART NIET ECHT WAS! NEE, DAAR TRAP IK NIET IN!

NOU, IK GELOOF DAT WE BILLIE WEL KUNNEN VERTROUWEN. HIJ HEEFT TOCH ECHT ZIJN LEVEN GEBETERD!
KIJK, ZÓVER MOEST IK ZE NOU HEBBEN!

JE HOEFT JE KAMER NIET MEER AF TE SLUITEN, JAN. BILLIE KOMT NERGENS MEER AAN!
HOERA! ZE HEBBEN ALLES OPEN EN BLOOT LATEN STAAN!
JAN KLEIN

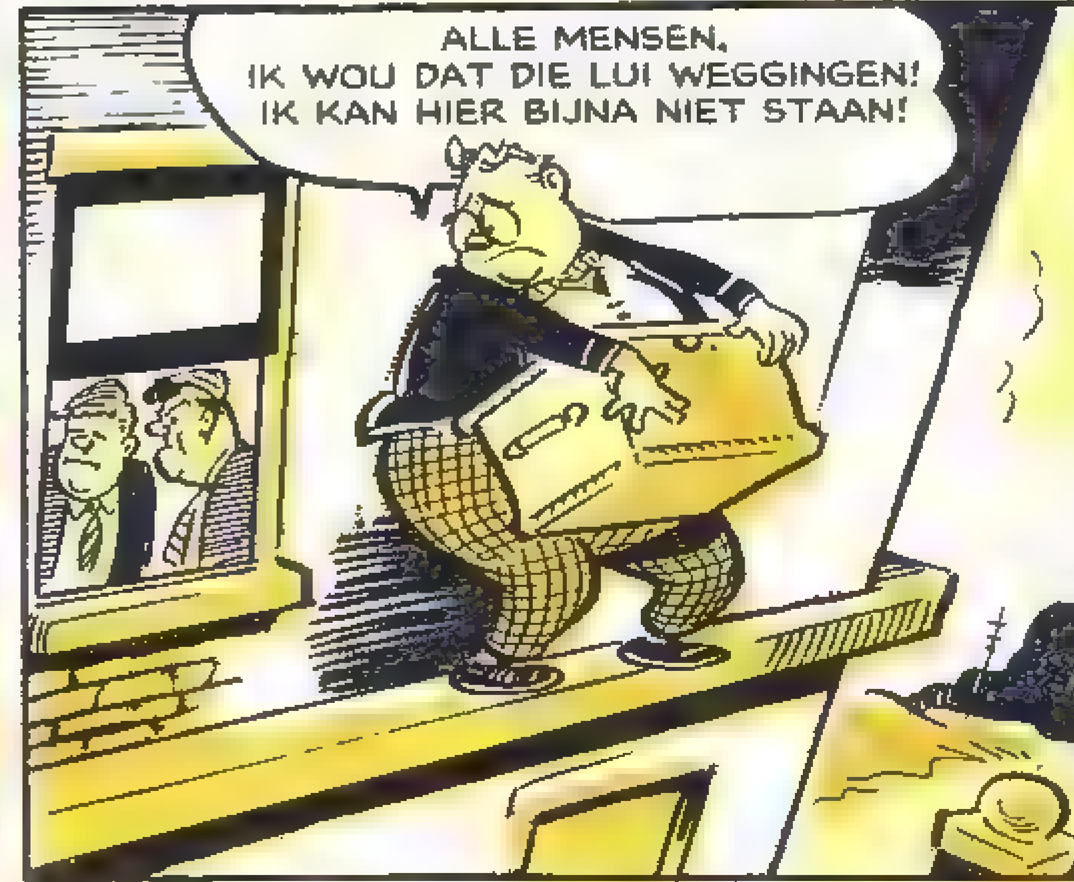

AAN DE KANT, JAN. IK GA EEN STOOMBAD NEMEN OM GEWICHT TE VERLIEZEN!
BAD-KAMER

ZO, NU IS HET TIJD VOOR HET LAATSTE DEEL VAN MIJN PLAN. EVEN DE WARMWATERKRANEN OPENDRAAIEN!

AL GAUW WAS DE HELE SCHOOL GEVULD MET STOOM.
BADKAMER
DAT MOETEN WE NET HEBBEN! NU KAN IK RUSTIG MIJN GANG GAAN!
LIEVE HELP, WAT EEN MIST! IK ZIE NIKS MEER!

IK ZAL MAAR IN DEZE KAMER BEGINNEN. DAAR GAAT IE DAN!
J. POST
KOEK
CHOCOLA

KOM EVEN MEE NAAR MIJN KAMER!
LIEVE HELP, DAAR KOMT IEMAND AAN! IK GA MAAR EVEN NAAR BUITEN!

ALLE MENSEN, IK WOU DAT DIE LUI WEGGINGEN! IK KAN HIER BIJNA NIET STAAN!

JA, IK KOM, MAAR EERST EVEN HET RAAM SLUITEN!
WAT?! O, NOU STA IK ER HELEMAAL MOOI OP!
BANG!

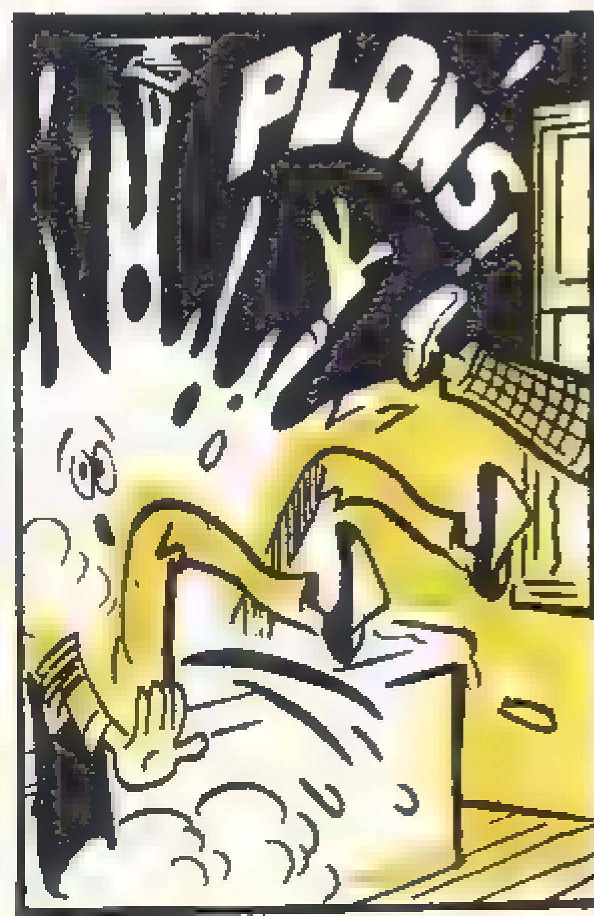

HEE, IEMAND HEEFT MIJN MAND GESTOLEN! KIJK MAAR, HIJ IS WEG!
MISSCHIEN KAN IK DOOR HET RAAM VAN DE BADKAMER TERUG!

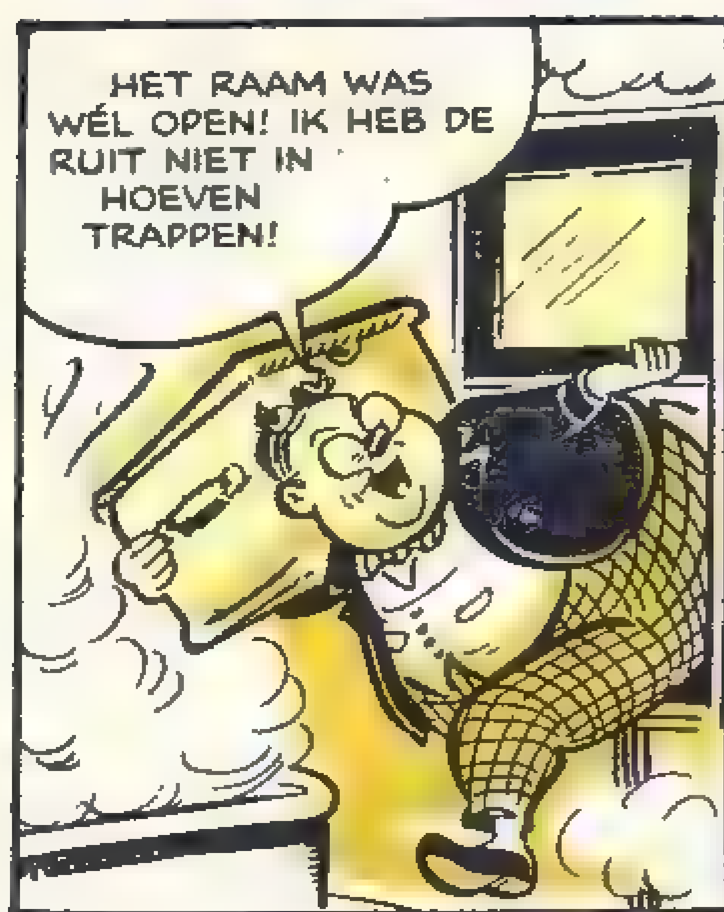

ALLE MENSEN, WAT EEN DAMP! WELKE IDIOOT HEEFT DE WARMWATER-KRANEN OPENGEZET?

IK ZAL DIT RAAM OPEN-MAKEN, DAN KAN DE STOOM ONTSNAPPEN!

HET RAAM VAN DE BAD-KAMER IS OOK DICHT! DAN MAAR DE RUIT INTRAPPEN!

PATS!

PLONS!

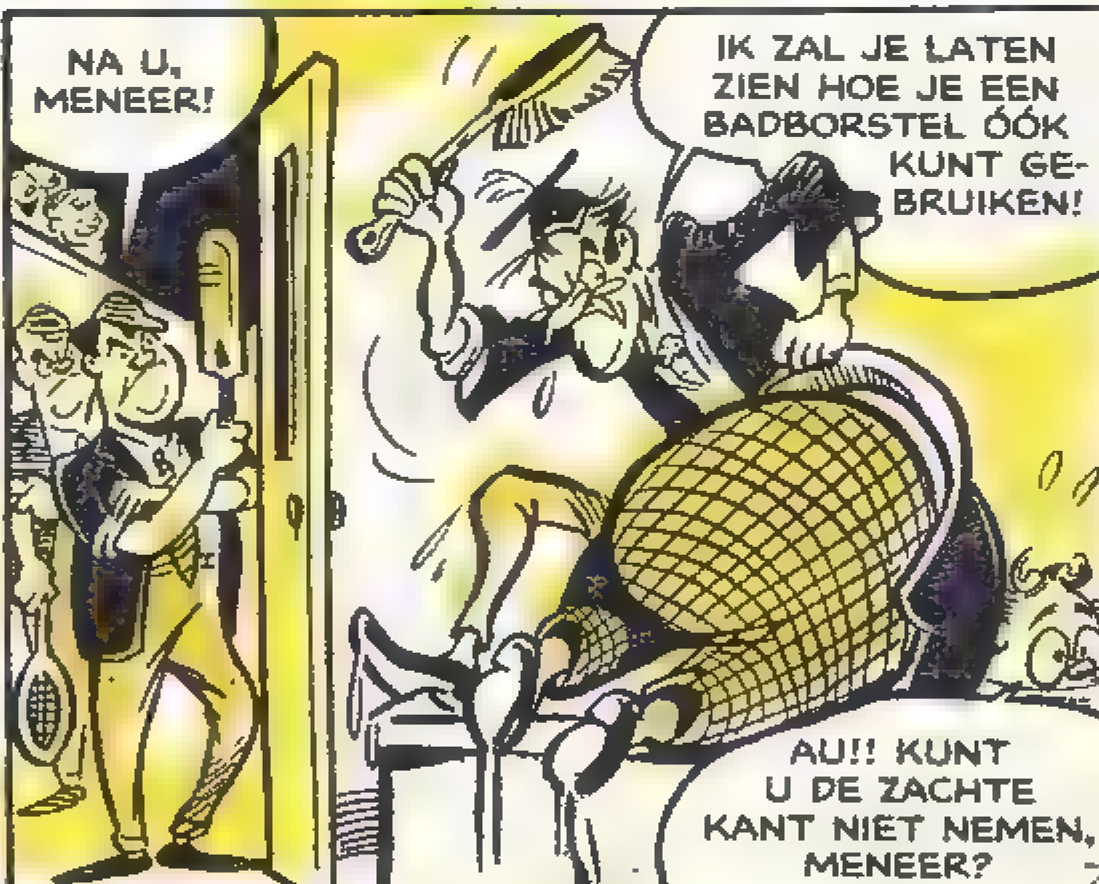

HET RAAM WAS WÉL OPEN! IK HEB DE RUIT NIET IN HOEVEN TRAPPEN!

IK WIL WETEN WIE MIJN MAND GESTOLEN HEEFT!
BAD-KAMER
ALLE MENSEN, DIE KNUL ZOEKT NOG STEEDS NAAR ZIJN MAND!
BLUB!

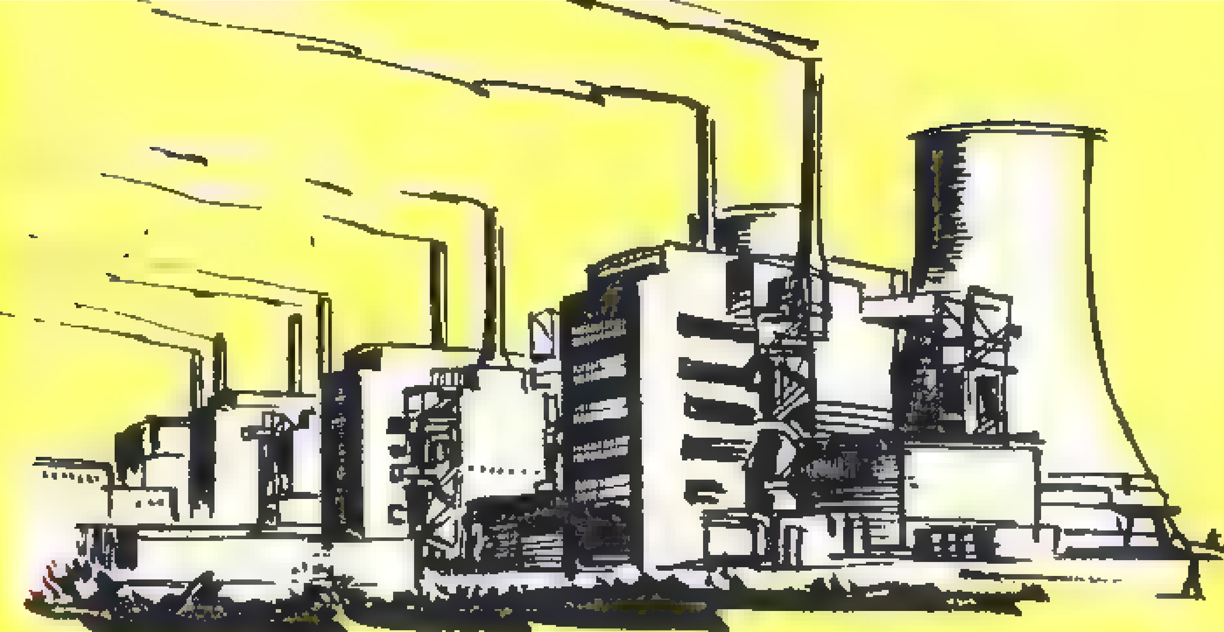

IK ZAL MAAR NET DOEN OF IK EEN BAD AAN HET NEMEN BEN!

HEE, DIKKE, HEB JIJ MIJN MAND SOMS MEEGENOMEN?
WEL NEE, JONGEN! IK ZIT AL EEN TIJD IN BAD!

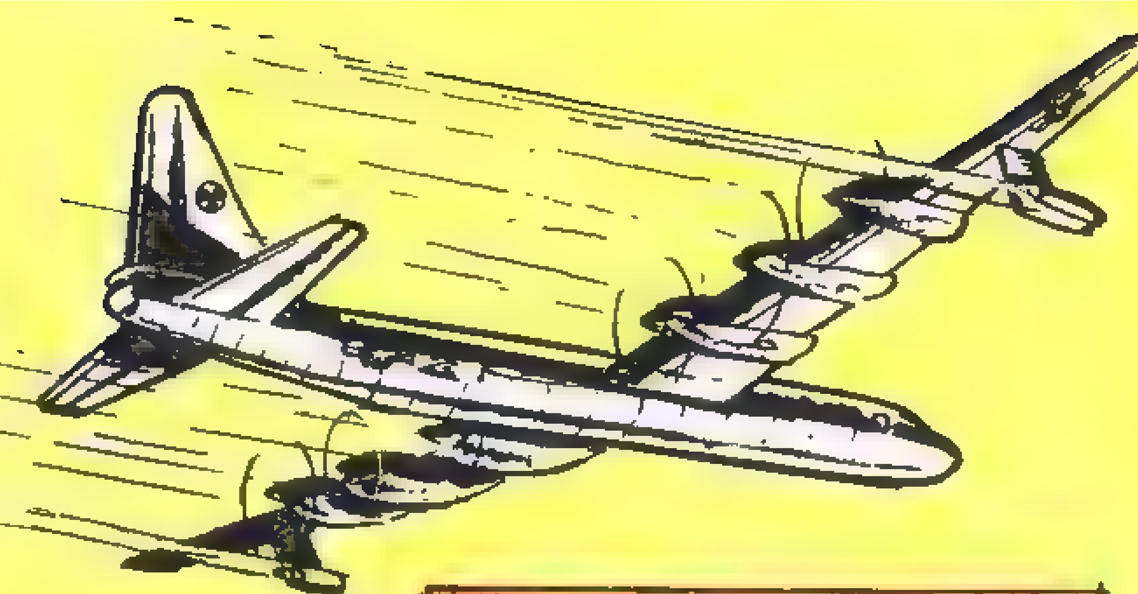

IK OOK, BILLIE!
M...MENEER K...KWEL!!
DAAR STAAT MIJN MAND!

NA U, MENEER!
IK ZAL JE LATEN ZIEN HOE JE EEN BADBORSTEL ÓÓK KUNT GE-BRUIKEN!
AU!! KUNT U DE ZACHTE KANT NIET NEMEN, MENEER?

ATOOMKRACHT, *sleutel van de toekomst.*

DE CHAPELCROSS-KERNENERGIECENTRALE TE ANNAN

CONVAIR B-36

DE ENGELSE KERNCENTRALE TE ANNAN UITGERUST MET VIER REACTORS VOORZIET EEN DEEL VAN ENGELAND VAN STROOM

EEN CONVAIR B 36 GEBRUIKTE HET EERST EEN KERNREACTOR VOOR VLIEGTUIGEN DIT PROJECT IS STOPGEZET NADAT HET EEN BEDRAG VAN $ 000 000 000 HEEFT GEKOST

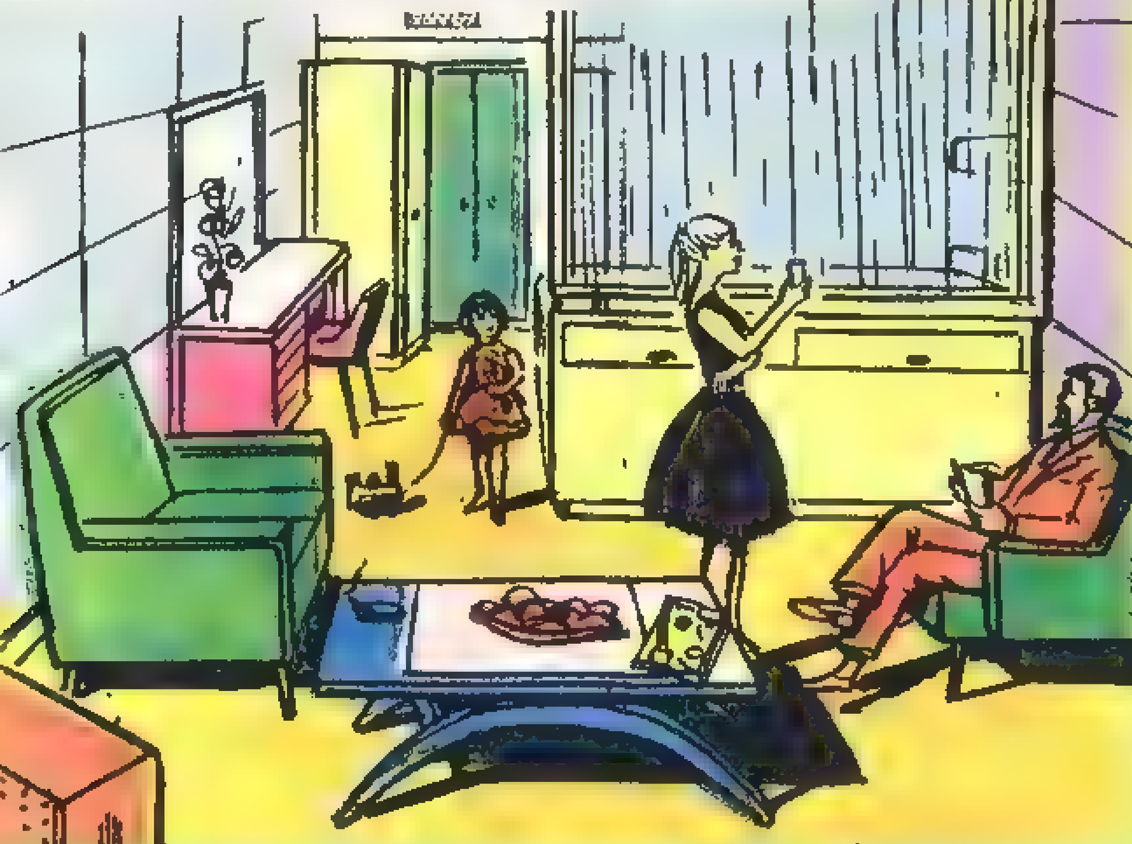
Het gebruik van brandstoffen neemt met de dag toe. Miljoenen motoren over de hele wereld verslinden dagelijks enorme voorraden olie en benzine. De voorraden die in de aarde liggen opgeslagen, zullen in de toekomst eens uitgeput raken. En wat dan ? Gaan we dan allemaal fietsen en lopen ? Nee, dan zullen we overschakelen op een andere energiebron, namelijk atoomkracht, de sleutel van de toekomst. In Amerika, Engeland en Rusland worden al jarenlang grote gebieden door middel van atoomkracht van elektrische stroom voorzien en het ziet er naar uit dat de atoomkracht in de toekomst de hele energievoorziening van de wereld zal gaan verzorgen.

Op en onder de zeeën varen nu al schepen, die voortgestuwd worden door atoomkracht. Het nieuwste schip is de Amerikaanse *Savannah*, een honderdtachtig meter lang wit schip, dat er uit ziet als een jacht. Atoomschepen worden nu nog door vele mensen met wantrouwen bekeken, maar in 1819 keken de mensen met wantrouwen naar een zeilschip met een pijp tussen de masten. Het ging toen om het eerste schip dat, uitgerust met een hulpstoommachine, ging proberen de Atlantische Oceaan over te steken. Tegen alle verwachting in slaagde de poging. Het schip — ook dit heette *Savannah* — vertrok in 1819 uit de gelijknamige Amerikaanse haven en kwam twintig dagen later in de Engelse havenstad Liverpool aan. Na die tijd kwam het stoomschip steeds meer in gebruik. Door de opening van het Suezkanaal nam de betekenis van het stoomschip nog toe, omdat zeilschepen in het nauwe kanaal niet konden manoeuvreren en dus onpraktisch waren. Het vermogen en de betrouwbaarheid van de stoommachine werden steeds groter, het brandstofverbruik daalde en het zeilschip raakte langzamerhand helemaal buiten bedrijf.

De atoom-*Savannah* heeft tweemaal zoveel gekost als een gewoon schip in dezelfde klasse. Het is echter niet de bedoeling van de bouwers dat de *Savannah* winsten maakt. Het schip maakt reizen over de hele wereld om overal te laten zien wat de mogelijkheden van een atoomschip zijn. Op het ogenblik dat de *Savannah* te water werd gelaten, was de kernreactor (de atoommotor), die het schip moet voortstuwen, al verouderd. Er worden steeds lichtere en sterkere motoren ontworpen en als er eenmaal atoomschepen in serie zullen worden gebouwd, zullen de bouwkosten waarschijnlijk even hoog liggen als bij een gewoon schip.

Hoe werkt nu zo'n motor ? De kernreactor wekt stoom op, die een turbine aandrijft, welke op zijn beurt de schroef van het schip in beweging zet. De energie van de reactor wordt opgewekt door een geregelde verbranding van uraniumatomen. De voordelen van dit systeem zijn erg groot. Op een lading uranium van tachtig kilo kan de *Savannah* drie jaar varen. Een gewoon schip in dezelfde klasse verstookt in die tijd ongeveer tachtigduizend ton stookolie! De ruimte die op andere schepen wordt ingenomen door de voorraad brandstof, kan op een atoomschip gebruikt worden voor vracht en voor groter comfort voor passagiers en bemanning.

Alle controle op het schip gebeurt met behulp van televisie en andere elektronische apparaten. De kernreactor is omgeven door een dikke mantel van staal, lood, beton en hout met een gewicht van vijfentwintighonderd ton. Achttienhonderd ton daarvan dient speciaal voor afscherming tegen gevaarlijke straling. Het feit dat de kernreactor zo'n geweldig zware mantel moet hebben heeft de plannen voor een door atoomkracht aangedreven vliegtuig verijdeld. Het schijnt niet mogelijk om een toestel met zo'n groot gewicht aan boord te laten vliegen. De proefnemingen die men hiervoor genomen heeft met een B-36-bommenwerper zijn dan ook stopgezet. Maar voor schepen is atoomkracht heel goed bruikbaar. Daarom zal de *Savannah* blijven varen; hij zal over de hele wereld laten zien waartoe hij in staat is en tegelijkertijd in de scheepvaart een nieuwe tijd inluiden: de tijd van de atoomschepen!

EEN DER LUXEHUTTEN VAN DE SAVANNAH. DEZE SUITE IS VERDEELD IN EEN ZIT- EN EEN SLAAPKAMER. BIJ DE SUITE BEVINDT ZICH OOK EEN BADKAMER.

ENIGE ONDERDELEN VAN DE SAVANNAH

1 VRACHTRUIMEN
2 KERNREACTOR MET EEN MAXIMAAL VERMOGEN VAN 22.000 PK
3 BESCHERMING REACTOR VAN 15 CM DIK STAAL
4 BETONNEN MUUR VAN 120 CM DIK
5 CONTROLEKAMER
6 MACHINEKAMER MET HULPDIESELMOTOR VAN 750 PK
7 LAADBOMEN VAN EEN NIEUW ONTWERP
8 RADAR EN RADIOMASTEN
9 PASSAGIERSAFDELING
10 VIJFBLADIGE SCHROEF

DE SAVANNAH IS 180 METER LANG, 23 METER BREED EN HEEFT EEN DIEPGANG VAN 9 METER. IN ZEVEN LAADRUIMEN KAN 10.000 TON VRACHT WORDEN VERVOERD

BULTERS.

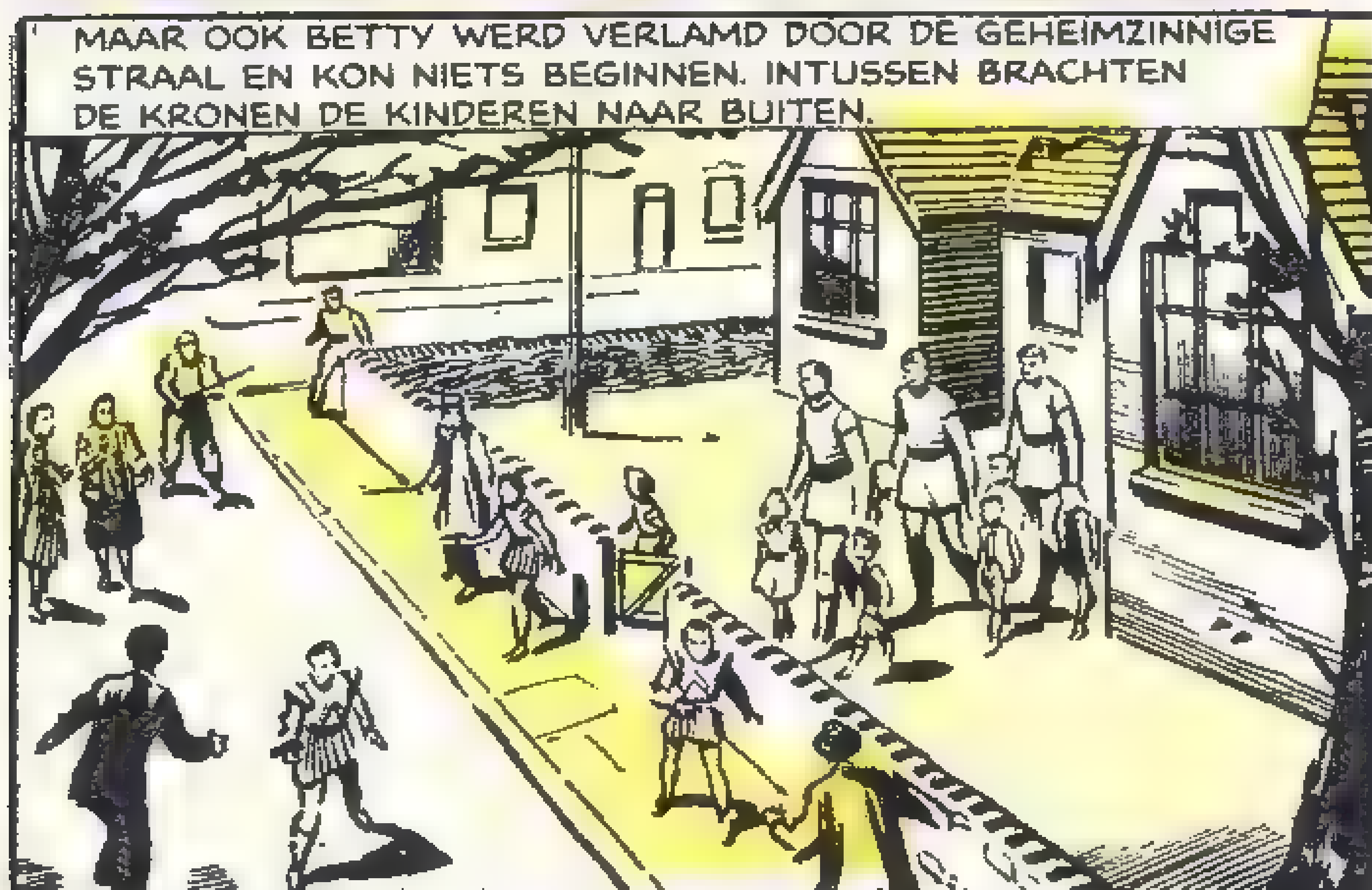
De ontvoering naar Mars!

EEN RUIMTESCHIP VAN MARS WAS UITGESTUURD OM EEN GROEP KINDEREN VAN DE AARDE TE ONTVOEREN. PRINSES KARIL, DE LEIDSTER VAN DE EXPEDITIE, GAF DE KRONEN, SLAVEN VAN MARS, OPDRACHT UIT HUN GEVANGENIS UIT TE BREKEN.

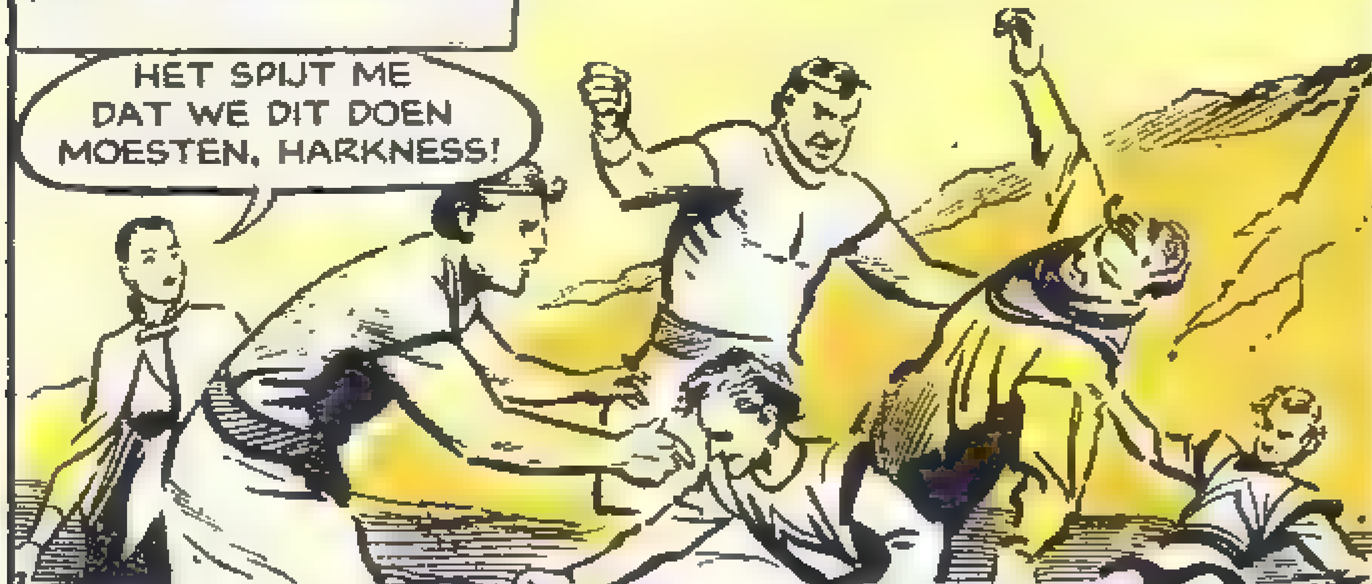

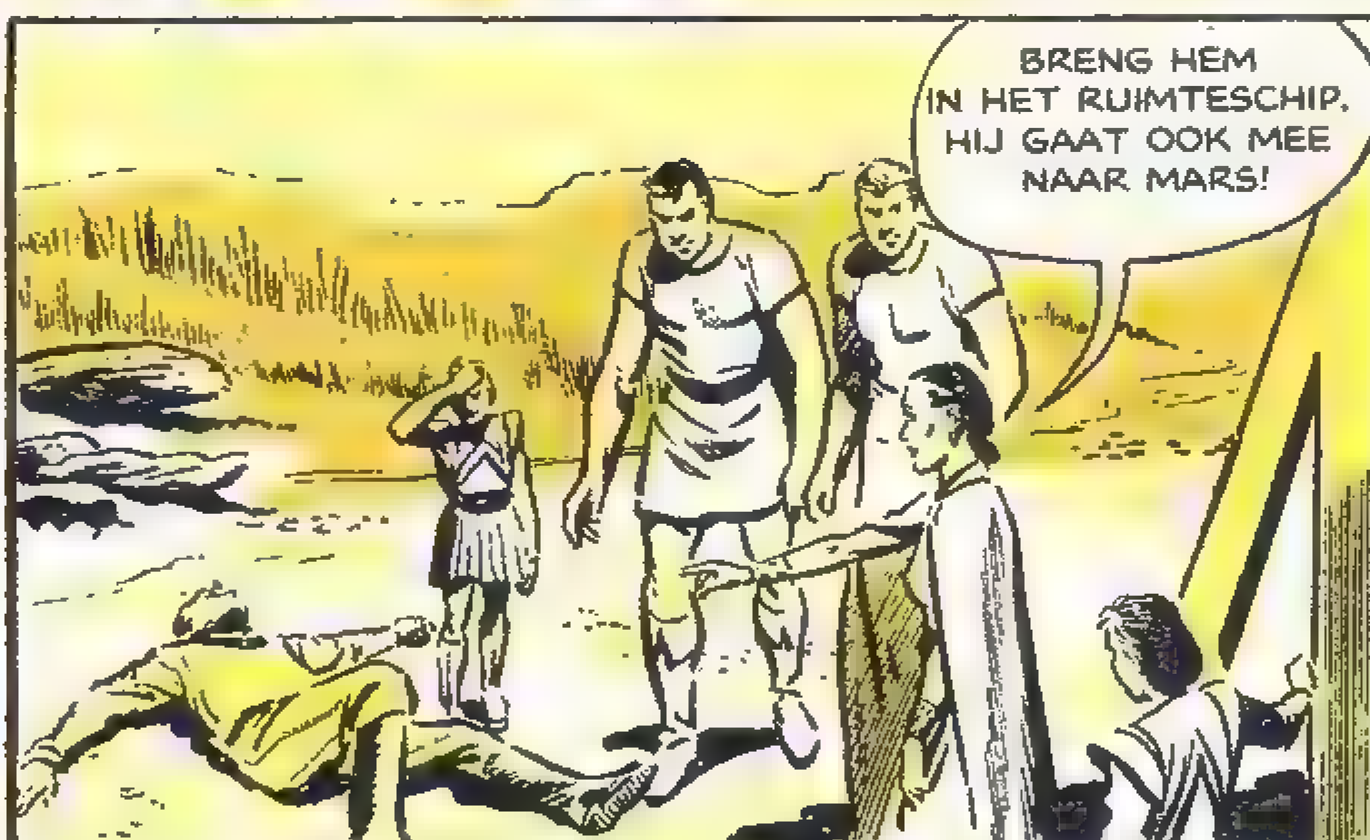

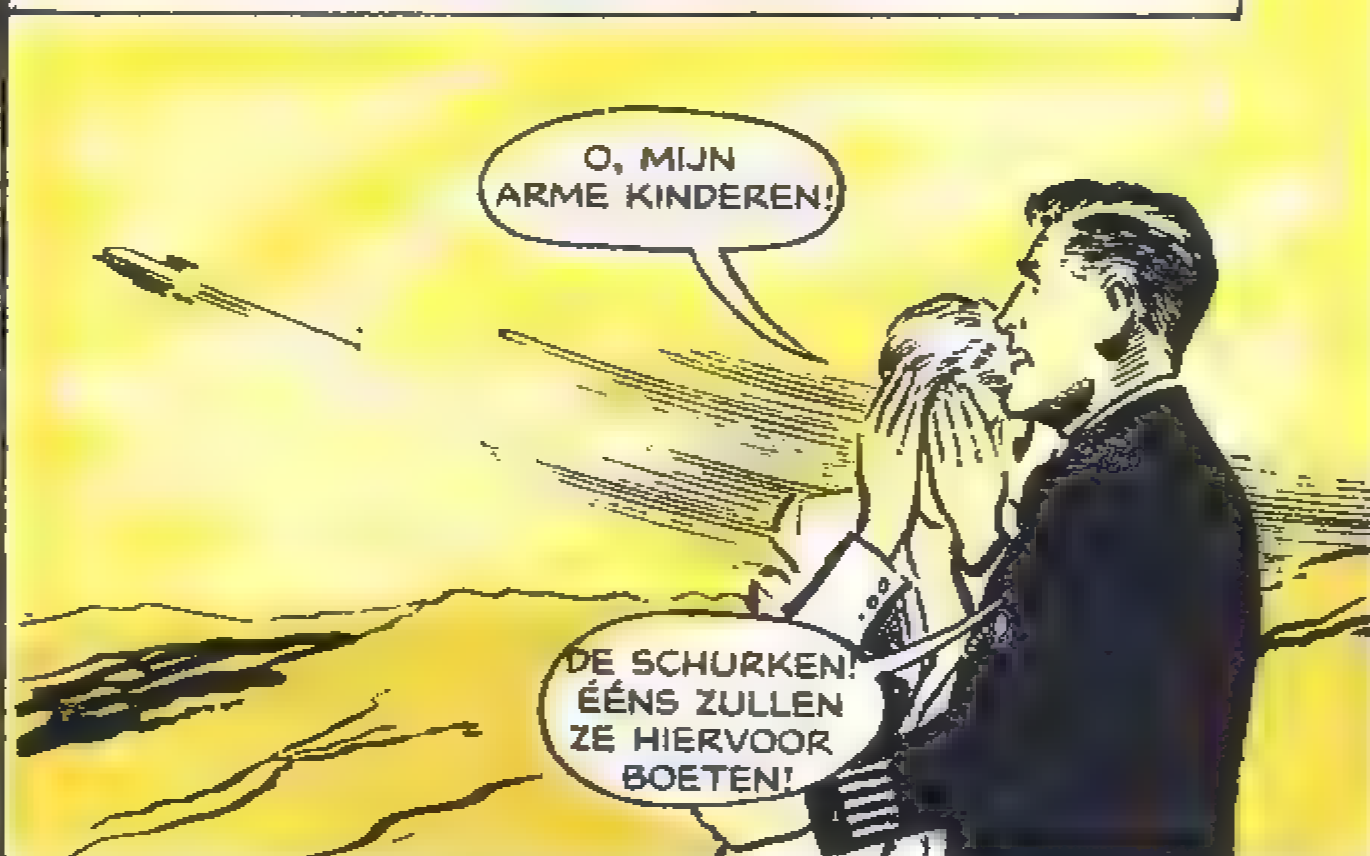

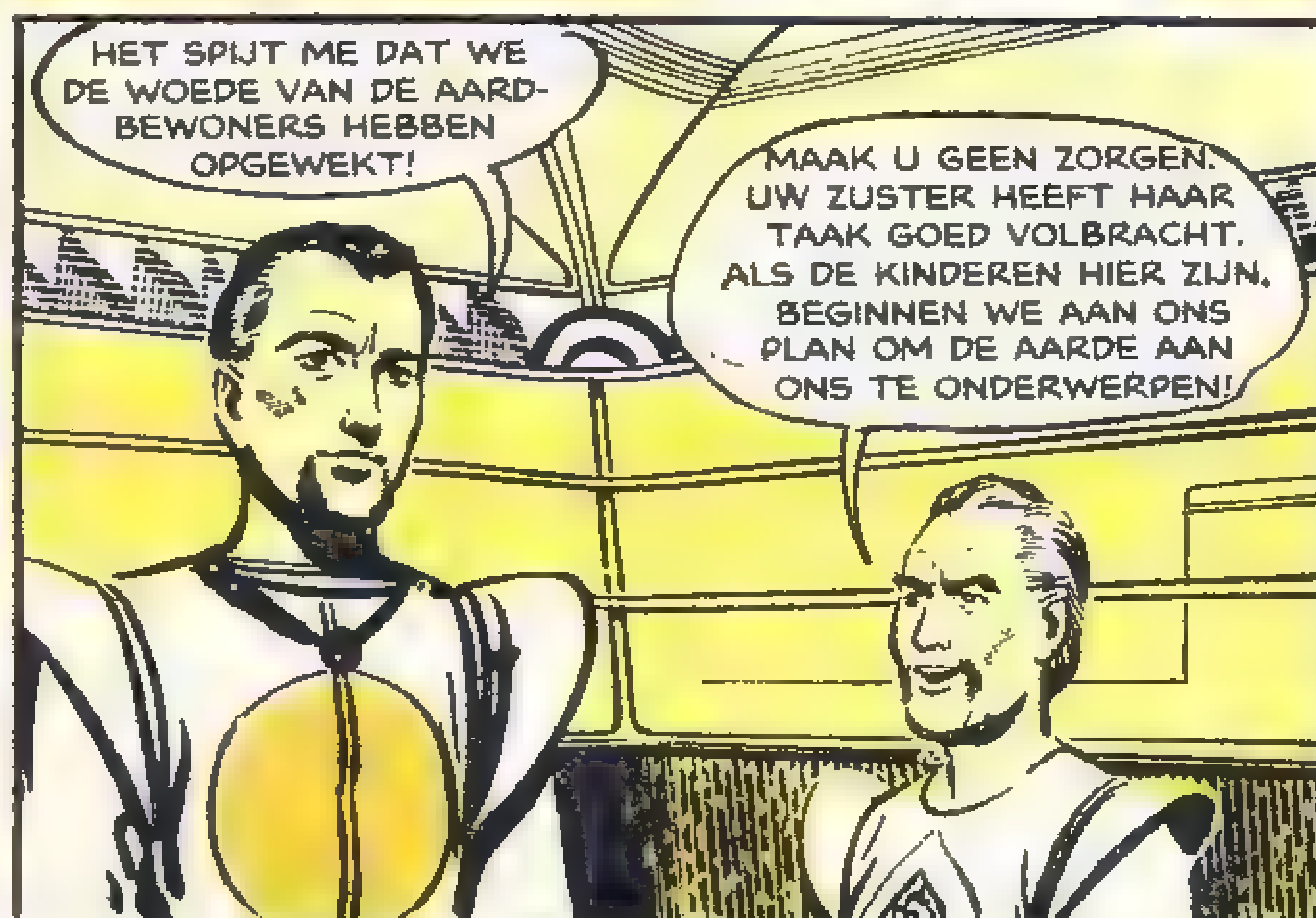

★

EEN PAAR UUR LATER VOLGDEN KONING TOMIL VAN MARS EN GOUVERNEUR-GENERAAL KURKIL EEN TELEVISIE-UITZENDING VAN DE AARDE. KURKIL WAS ERG TEVREDEN, MAAR TOMIL VOELDE ZICH SCHULDIG.

★

BETSY

HEUS, VADER, IK KAN BEST MIJN EIGEN KAMER BEHANGEN!
HM!

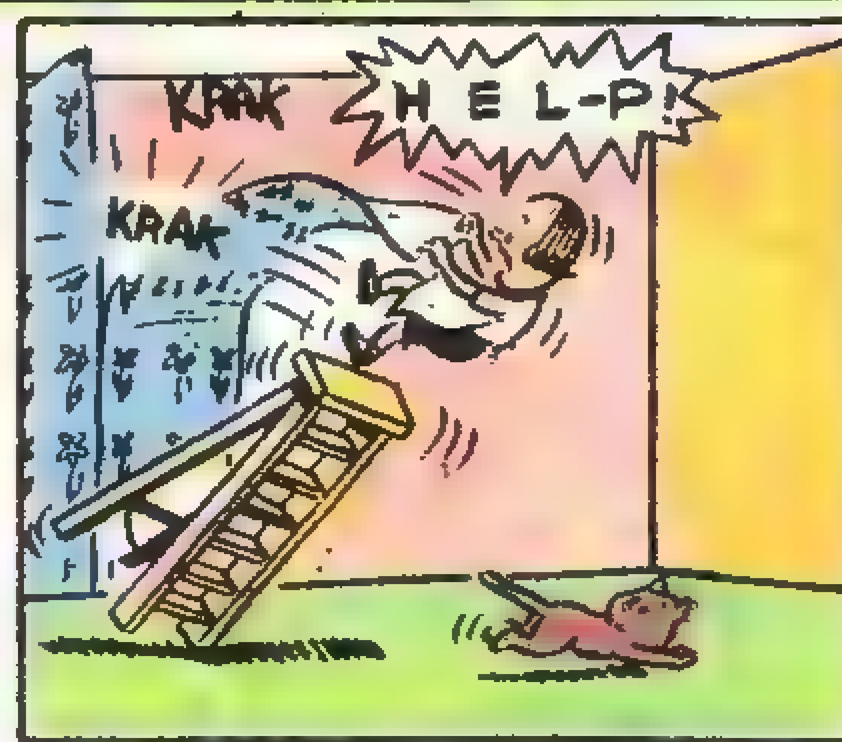

NOU, VOORUIT, GA JE GANG DAN MAAR!

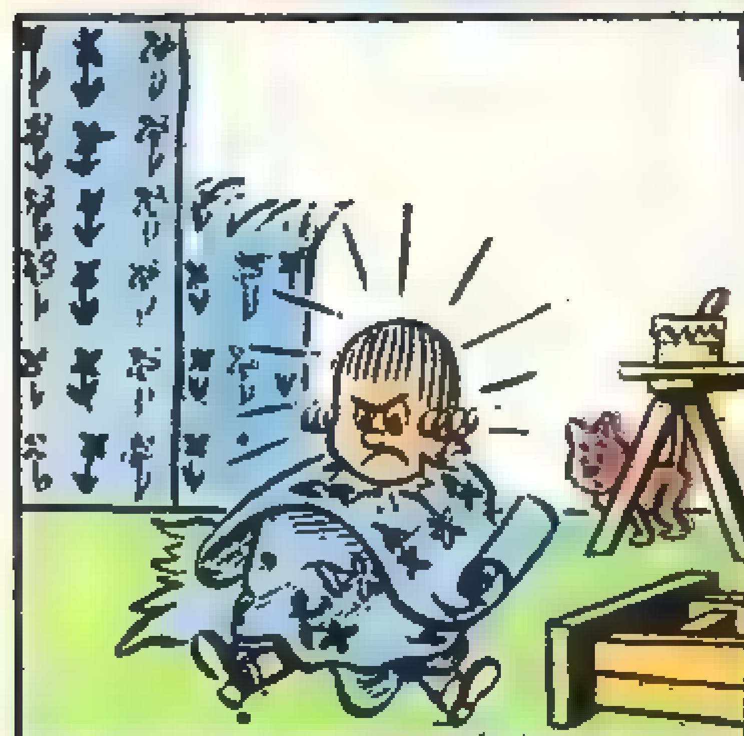

HA, HA, VADER DACHT DAT IK HET NIET ZOU KUNNEN!

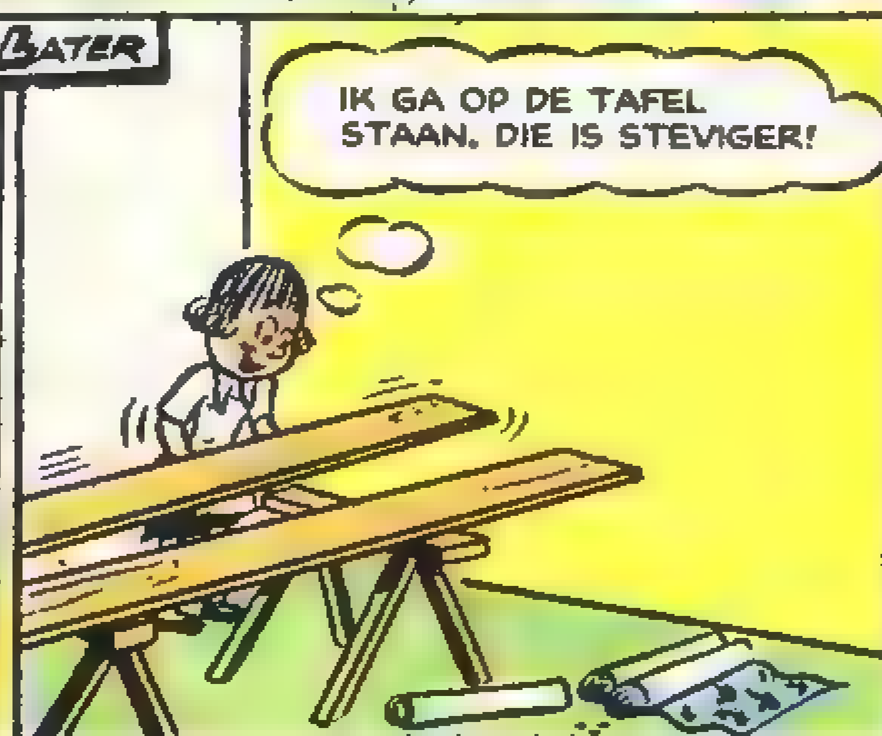

DAAR GAAT IE!

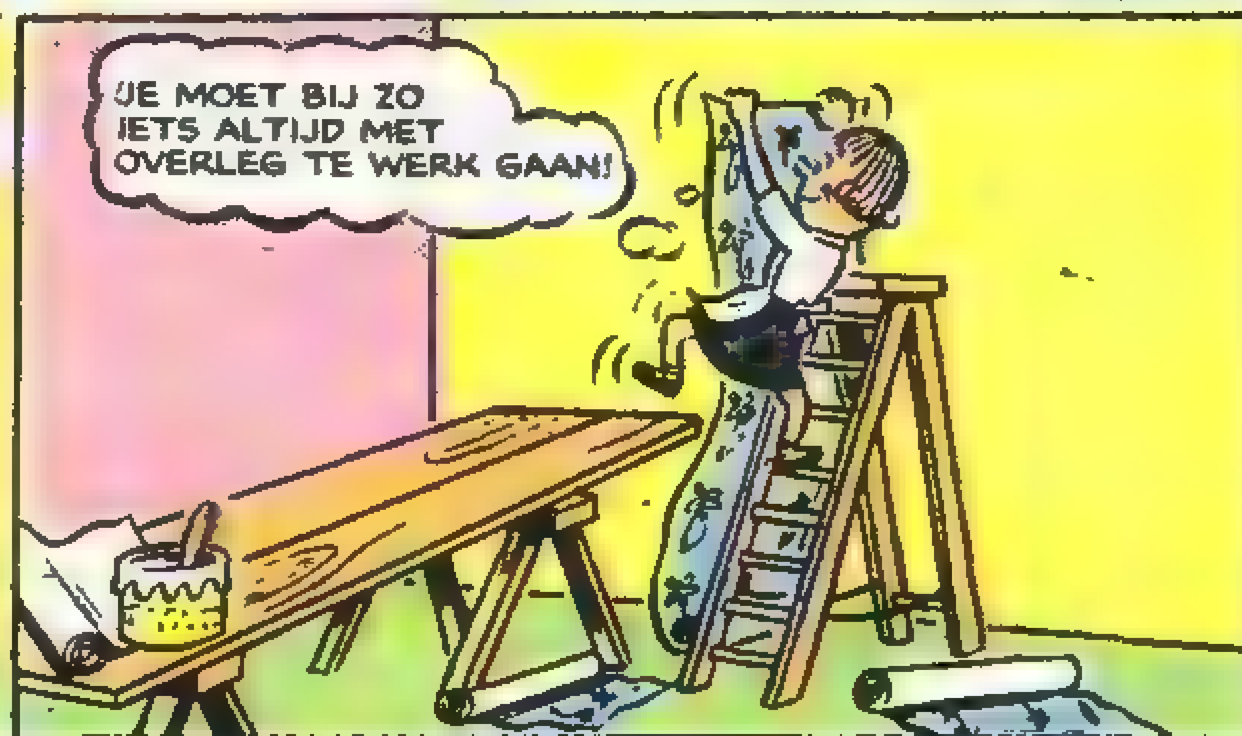

LATER
HET ZIT NIET HELE-MAAL RECHT!

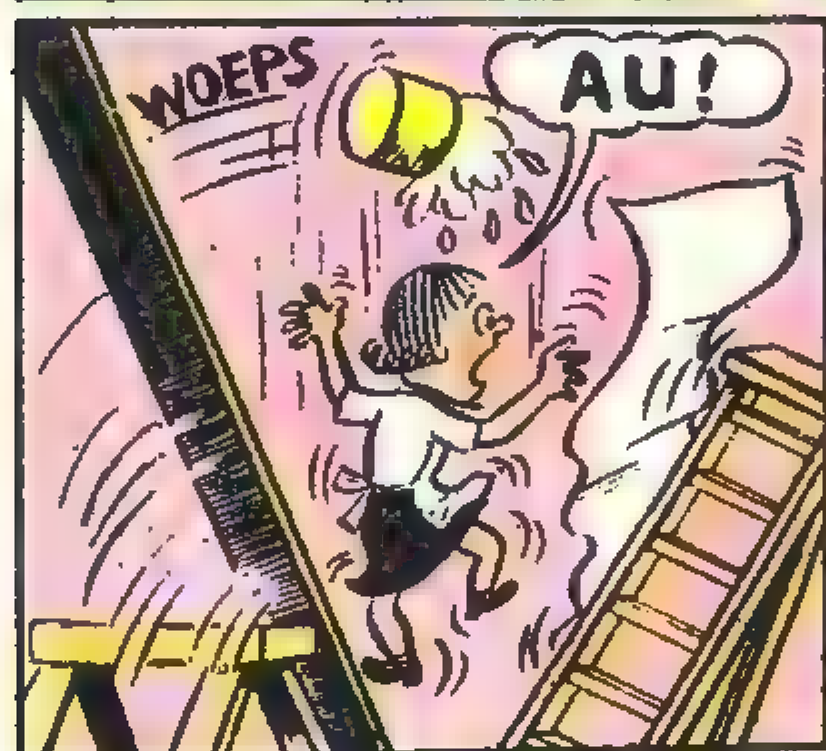

IK ZAL DEZE BAAN MAAR OPNIEUW OPPLAKKEN!

KRAK
H E L-P!
KRAK

LATER
IK GA OP DE TAFEL STAAN. DIE IS STEVIGER!

JE MOET BIJ ZO IETS ALTIJD MET OVERLEG TE WERK GAAN!

WOEPS
AU!

LATER
EN TOCH GEEF IK HET NIET OP! IK ZÁL MIJN KAMER BEHANGEN!

NU GAAT HET BETER!

KLAAR... EN HET ZIT KEU-RIG, AL ZEG IK HET ZELF!

LIEVE HELP, IK GELOOF DAT IK DE DEUR OOK BEHANGEN HEB!
?

IK WIL ERUIT!

chocolaatjes
SMARTIES
Mmm, chocola van binnen, suiker van buiten... Smarties! Zóóó veel, zóóó lekker, zóóó veel kleuren... Smarties! Om te bijten. Om te zuigen. Om mee te spelen. Om uit te delen... Smarties!
een Rowntree produkt
Lekker veel!
25 ct per pakje

Het spoor van de slang

7

DOOR PETER GREY
ILLUSTRATIES: GERALD HAYLOCK

HOOFDSTUK VII

De geheime grot

John Graham trok een stuk hout van een van de kisten af, hield er een lucifer bij en bij het licht van deze fakkel onderzochten ze de achterwand van de schuur. Vicky bleek gelijk te hebben. In de rotswand zagen ze de opening van een tunnel, nauw, maar juist breed genoeg om een mens door te laten en ongeveer anderhalve meter hoog.

„Hoera!" juichte Vicky. „Oom John, we kunnen ontsnappen!"

„Wees niet al te enthousiast," zei John Graham. „We weten nog niet waarheen deze tunnel leidt. Maar we kunnen het proberen. Vooruit maar."

Hij ging gebukt de gang in; Vicky hoefde alleen haar hoofd te buigen. De tunnel leidde tien of elf meter recht de berg in; het was er ijskoud, maar de lucht was zuiver en de fakkel brandde fel. Opeens maakte de gang een bocht en toen zagen ze dicht voor hen een vreemd, spookachtig licht...

Ze liepen nog enige meters en stonden toen bij de ingang van een grot. Het werd hun nu duidelijk waar het witte licht vandaan kwam. De grot had de vorm van een gewelf en in het midden hiervan — het hoogste punt — was een opening, waardoor het maanlicht naar binnen viel. Het was een fantastisch gezicht.

De cirkelvormige grot deed denken aan een enorm amfitheater. Langs de wanden waren twee galerijen boven elkaar en in het midden stond een piramidevormige verhevenheid, waarin treden waren aangebracht. De top ervan was afgeplat en daarop verhief zich, beschenen door het maanlicht, de stenen figuur van een reusachtige slang met twee koppen en een gespleten staart. Het beeld zag er zo griezelig echt uit, dat Vicky bijna een kreet van angst uitstootte. Maar toen kwam het haar bekend voor; ze werd zich ervan bewust dat zij hadden gevonden wat haar vader zocht... De tweekoppige slang met de gespleten staart was het beeld van een godheid, die eeuwen geleden werd aanbeden op de verre eilanden, die vernietigd waren en waarvan een aantal bewoners de noordkust van Zuid-Amerika had bereikt. „Het is de slang," zei ze fluisterend. „De tweekoppige slang!"

John Graham keek haar verbaasd aan. „Wat bedoel je? Heb je... Au!" Hij onderbrak zichzelf met die uitroep van pijn, omdat hij niet had bemerkt hoe het stukje hout in zijn hand bijna was opgebrand en zijn vingers schroeide. Hij gooide het restje op de grond. „We hebben hier geen fakkel nodig," zei hij. „Vertel eens, Vicky, je hebt dat beeld toch nog nooit eerder gezien?"

„Nee," antwoordde Vicky, „maar wel afbeeldingen ervan. Die hebben pappa op de gedachte gebracht dat de beschaving van die verre eilanden hier ook heeft bestaan en tot bloei is gekomen. Weet u, enige jaren geleden zijn in deze streken opgravingen verricht. Er kwamen allerlei scherven en bewerkte stenen van vroeger eeuwen te voorschijn. Pappa kreeg de opdracht die opgegraven spullen te onderzoeken en te beschrijven. Het viel hem op dat veel potten en stenen een afbeelding van een slang droegen. Dat was een enorme ontdekking, zei pappa. Want de oude beschavingen in Mexico en langs de noordkust van Zuid-Amerika kenden het monster met de twee koppen niet. Het boek dat pappa over die vondsten heeft geschreven, noemde hij: „Het spoor van de slang"."

„Ik begrijp het," zei John Graham. „En nu is je vader er met een expeditie op uitgetrokken om te proberen meer te weten te komen van die oude beschaving."

„Ja. Een heleboel dingen zijn voor hem nog duister en er moet op veel vragen nog een antwoord gevonden worden, zei pappa."

„Wij hebben ook een vraag," merkte John nuchter op. „En het antwoord daarop is ook heel belangrijk. Namelijk: Hoe komen we hier uit?"

Hij ging de grot binnen, liep rond de verhevenheid met het beeld en keek speurend langs de wanden omhoog.

„Waar zoekt u naar, oom John?" vroeg Vicky.

„Het lijkt me onwaarschijnlijk dat de tunnel, waardoor wij zijn gekomen, de enige toegang tot de grot is," antwoordde John Graham. „Ik vermoed dat dit een tempel is en langs de gang die wij hebben gevolgd, kwam wellicht de priester binnen. Daarom denk ik dat van buitenaf verschillende tunnels naar de bovengalerijen leiden."

Halverwege de cirkelvormige wand was een trap, die hen naar de eerste galerij voerde, maar hier was nergens een tunnel te vinden. Ze bestegen de trap naar de tweede verdieping en... vonden de opening van een gang, bijna precies boven die, welke beneden toegang tot de grot gaf. Ze betraden deze tunnel, die hoger en breder was dan de andere. Het gemis van een fakkel deed zich nu sterk voelen; ze konden, voorzichtig tastend, maar langzaam vorderen; nu en dan streek John Graham een lucifer aan.

„Het begint kritiek te worden," zei hij tenslotte. „Ik steek mijn laatste lucifer aan. Als we gauw het einde van de gang vinden..."

Het vlammetje flitste op en bij het licht daarvan liepen ze vlug verder. En toen zagen ze inderdaad het einde van de tunnel. Maar er was geen opening. De tunnel liep dood. Ze staarden tegen een stevige zwarte muur.

Terwijl de lucifer doofde, ontsnapte John Graham een kreet van teleurstelling. „We kunnen niet verder," zei hij. „We zijn gedwongen om terug te gaan naar de schuur!"

„Maar, oom John," zei Vicky heftig, „er móét ergens een uitgang zijn! Die

Wat voorafging:

Professor Masters is op expeditie in Zuid-Amerika. Zijn dochter Vicky is samen met een vriend, John Graham, in een helikopter naar hem op zoek. Bij de Sombreroberg worden ze door hun twee medepassagiers, Manuel en José, opgesloten in een schuur.

„Is dat boffen, Vicky," zei hij. „Die slangaanbidders van eeuwen terug moeten een technische knobbel hebben gehad. Want ik geloof dat het rotsblok door die mensen op deze plaats is aangebracht bij wijze van deur."

„De vraag is nu: kunnen we van hier uit naar beneden?" zei Vicky.

„Ik zal de situatie even gaan verkennen," zei John Graham.

Hij werkte zich langs het rotsblok en stond even later op een smalle richel, ongeveer zestien meter boven de schuur, waarin zij gevangen hadden gezeten. Op enige afstand ervan zag hij de helikopter en nog iets verder de gloed van een kampvuur. „Manuel en José hebben ginds hun kamp opgeslagen," zei hij tegen Vicky. „We moeten wachten tot het licht wordt en dan proberen de helikopter te bereiken en op te stijgen vóór ze ons zien."

Vicky stapte ook op de richel. „Waarom proberen we het nú niet?" vroeg ze. „De maan schijnt helder."

„Maar niet helder genoeg om te vliegen," zei John Graham.

„Laten we in elk geval proberen in de helikopter te komen," zei Vicky. „Die kerels slapen, dus..."

„Een goed idee," zei John. „Maar in deze schemering naar beneden klimmen is 'n heel karwei."

„Die slangaanbidders konden het, dus wíj kunnen het ook!" vond Vicky.

mensen van vroeger zullen toch geen tunnel hebben gemaakt die nergens op uitkomt?"

„Er zal vroeger wel een uitgang zijn geweest, maar je vergeet, dat dit werk eeuwen geleden tot stand is gebracht. In de loop van de tijd is de uitgang zeker verstopt geraakt."

„Deze gang ligt pal boven die, waardoor we naar binnen zijn gekomen, en dus mogen we aannemen dat we nu weer dicht bij de bergwand zijn," zei Vicky nadenkend. „Laten we in elk geval doorlopen zover we kunnen om ons te overtuigen of hij werkelijk is geblokkeerd." En voor John Graham nog iets kon zeggen, liep ze door. Ze hield in de duisternis haar handen voor zich uit, tot haar vingers het gesteente dat de tunnel afsloot raakten.

„Het is een groot rotsblok," riep ze, „maar als ik ertegen duw, voel ik het bewegen!"

„Een rotsblok dat beweegt?" zei John verbaasd. „Ik kom!" Even later stond hij naast Vicky, liet zijn handen over het blok glijden, zette er zijn schouder tegen en duwde uit alle macht. Tot zijn grenzeloze verbazing draaide het rotsblok terug, zodat er een opening ontstond, ruim genoeg om een volwassen mens door te laten. Hij voelde de frisse nachtwind langs zijn gezicht strijken en zag het schijnsel van de maan.

Ze bleek gelijk te hebben. Ze schoven langzaam verder over de richel en vonden een smal, steil pad, dat naar beneden leidde. Ze kropen het voorzichtig af en bereikten eindelijk de helikopter.

De uren kropen traag voorbij, maar eindelijk verschenen de eerste zonnestralen boven de horizon. „We gaan er vandoor," zei John grimmig.

Vicky hield haar adem in, terwijl John de motor tot leven bracht, en keek naar de twee slapers verderop. Bij het eerste geluid van de machine zag ze Manuel bewegen; hij steunde suffig op zijn elleboog en schudde zijn hoofd... „O, vlug, oom John, vlug!" riep ze.

Wordt vervolgd

Zullen Vicky en John veilig kunnen ontkomen?

Bezoek voor

door C. Jackson

Willy Kelly, brandwacht in de bossen van Noord-Carolina, liet zijn blik over de omgeving dwalen. Hij stond op de bovenste omloop van de nieuwe, uit dennestammen opgetrokken uitkijktoren, die zich vijftien meter boven de grond verhief. Aan de voet van het bouwsel stond zijn hut met daaromheen een kleine open ruimte, die aan alle kanten omringd werd door het bos.

„Niets bijzonders te zien," bromde Willy, nadat hij een tijdje ijverig de horizon had afgezocht. Het was zijn eerste week op Little Bald, de post die hem voor dit seizoen was toegewezen, maar hij voelde zich er al prima thuis. Hij had er al twee jaar dienst als brandwacht op zitten en hij wist heel goed dat in de herfst het gevaar voor bosbrand bijzonder groot was.

„Niets aan de hand," mompelde Willy weer voor zich heen. „Kom, het loopt al tegen tienen. Ik moet zo dadelijk meneer Glenn maar eens opbellen en hem melden dat hier alles in orde is."

Willy's post lag op een hoogte van vijftienhonderd meter en het was er 's morgens meestal flink koud. De jonge brandwacht kon daarom een beetje zonneschijn best gebruiken. Hij legde zijn kijker neer en strekte zich op de vloer van het platform uit. Met zijn armen onder zijn hoofd begon hij zich heerlijk in de warmte te koesteren. De dienst zou er echt geen schade door lijden als hij even een uiltje knapte.

Willy stond bij zijn chefs in een goed blaadje, ook al was hij pas negentien. Dat was niet alleen aan zijn werk te danken, maar ook aan het feit dat hij graag en veel studeerde. Als hij zijn zin kreeg, wilde hij houtvester worden. Voor deze studie had hij op de post tijd in overvloed, want het kwam niet vaak voor dat hij ergens een collega moest gaan helpen als er op een van de naburige posten brand was gemeld. Normaal gesproken hoefde hij zich alleen met zijn eigen zaken te bemoeien. Als hij ergens een teken van onraad bespeurde in het gebied dat hem was toegewezen, was het zijn taak om onmiddellijk op onderzoek uit te gaan. En als er een brand mocht ontstaan die hij op zijn eentje niet de baas kon, dan moest hij zo gauw mogelijk telefonisch hulp vragen. Maar voor de rest had Willy de opdracht gekregen zijn uitkijkpost te bemannen en dagelijks zijn bevindingen door te geven.

Willy had de eerste dagen van zijn verblijf op Little Bald gebruikt om, voor zover de dienst het toeliet, op zijn gemak de naaste omgeving te verkennen. Hij was er nog niet aan toegekomen om zijn bagage en zijn proviand uit te pakken en de hut beneden in te richten. Bij wijze van ontbijt had hij die morgen op een primus pannekoeken gebakken. Nu hij daaraan dacht, schoot het hem te binnen dat hij de vaat nog niet had afgewassen; hij had hem buiten op de bank naast de deur laten staan.

Zo kwam het dat Willy, toen hij even later iets hoorde rinkelen, gevolgd door een plof, onmiddellijk weer aan zijn pannekoeken dacht. Pas daarna begon hij zich af te vragen wat de oorzaak van dat lawaai kon zijn. Langzaam draaide hij zich om en keek naar beneden.

Uit de kachelpijp, die boven het dak van zijn hut uitstak, kringelde een sliertje rook naar boven. Verder was er niets ongewoons te zien. Wat was er dan aan de hand? Willy had geen kat en geen hond en daarom vroeg hij zich af wie dat gerinkel veroorzaakt kon hebben. Op hetzelfde ogenblik werd met kracht de deur dichtgeslagen. Toen klauterde Willy overeind.

„Nou," zei hij bij zichzelf, „het schijnt dat ik visite heb gekregen. Maar wat is dat voor onzin om zo met die deur te smijten?"

Hij had dagen achtereen geen menselijk wezen gezien en het zou zeker nog wel een week duren voor hij bezoek kon verwachten. Zou er misschien een stroper zijn komen opdagen, die dacht dat er niemand in de buurt was en die van de gelegenheid gebruik maakte om in de hut rond te snuffelen? Willy stond op het punt om poolshoogte te gaan nemen toen hij opeens een duidelijk geschuifel en gerommel hoorde. Er was beslist iets niet pluis daar beneden.

„Hee daar," riep hij. „Wie is daar?" Er kwam geen antwoord.

„Hallo," riep Willy weer. „Wat moet dat daar?"

Opnieuw kwam er geen antwoord. Het gestommel hield echter aan. Even later hoorde hij iets vallen.

„Dat wordt toch al te gek," bromde Willy binnensmonds. En met deze woorden liet hij zich door het gat in de vloer van het platform zakken om naar beneden te klimmen. Via de ladder belandde hij op het dak van de hut. Met een paar stappen had hij de rand bereikt. Voorzichtig hurkte hij neer in de dakgoot. De deur pal beneden hem was gesloten. Nog steeds klonken binnen in de hut allerlei geluiden.

„Aha, ik begrijp het al," mompelde Willy. „Het is natuurlijk iemand van een van de naburige posten, die mij eens lekker aan het schrikken wil maken."

Hij liep vlug de ladder aan de achterkant van de hut af, ging naar de deur en opende deze. Doordat hij een hele tijd in het felle zonlicht had gelegen, kon hij een paar tellen bijna niets zien. Er zat bovendien maar één raampje in de hut en dan nog wel precies aan de andere kant, boven zijn brits.

Willy deed een paar stappen naar binnen. Tegelijkertijd voelde hij iets zwaars tegen zich aanduwen. Van schrik sloeg hij de deur achter zich dicht en kwam met een sprong midden in de hut terecht. Nog voordat hij zich weer had omgedraaid bleef hij met een schok staan. In de hoek naast de deur stond een grote bruine berin. . .

Ofschoon Willy een kreet van schrik niet kon onderdrukken, scheen het dier zich niets van hem aan te trekken. Het was druk bezig een bus met stroop leeg te likken. Na een tijdje stak het zijn snuit in de hoogte, likte met welbehagen zijn lippen af en begon te brommen.

„Lelijke dief," zei Willy kwaad. „Maak dat je wegkomt. Eruit. En vlug een beetje."

Hij had intussen zijn brits bereikt en was op zoek naar een wapen. Op dat ogenblik herinnerde hij zich echter dat hij geen pistool had. Hij had het zijne op de hoofdpost achtergelaten, omdat er iets aan moest worden gerepareerd. Het was trouwens, zo bedacht hij, verboden om dieren dood te schieten, tenzij er sprake was van direct levensgevaar.

Maar er staat niet in de voorschriften dat je verplicht bent de eerste de beste beer je stroop op te laten eten zonder een hand uit te steken, overwoog Willy.

Hij stond zich juist af te vragen wat hij nu moest doen, toen hij iets hoorde waarvan hij opnieuw schrok. Terwijl hij probeerde om met één oog de berin in de gaten te houden en met het andere de brits, deed Willy een stap achteruit en keerde zich half om.

Tot zijn verbazing zag hij een jong beertje vanonder zijn brits te voorschijn komen, dat parmantig een van zijn gloednieuwe laarzen met zich mee sleepte.

de brandwacht...

Brandwacht Kelly werd wit van woede, want die laarzen hadden hem zestien dollar gekost, wat een grote hap uit zijn maandsalaris betekende. Op het ogenblik dat het berejong hem voorbijschoot kon hij niet nalaten een uitval naar het dier te doen. Het beertje liet de laars vallen en zocht piepend zijn toevlucht bij zijn moeder.

Tot nu toe had Willy zich niet erg ongerust gemaakt. De meeste beren die hij in de bergen had ontmoet, waren schuwe, schrikachtige dieren geweest, die zich zo snel mogelijk uit de voeten maakten als ze een mens zagen. Maar nu liet de berin, blijkbaar kwaad over de behandeling die haar zoon had ondergaan, een hees gegrom horen. Ze kwam een paar stappen dichterbij en bleef midden in de hut haar gastheer staan begluren, terwijl slierten stroop van haar kin dropen. Willy slaakte een doordringende kreet om te proberen het dier tot de terugtocht te dwingen.

„Wel, nou nog mooier," riep hij toen uit. „Daar heb je er warempel nóg een."

Vanachter de stapel aanmaakhout die hij naast de kachel had neergegooid, kwam een tweede berejong te voorschijn. Het knabbelde rustig op een stuk beschuit.

„Durven jullie wel, met jullie drieën tegen één?" ging Willy voort en opnieuw begon hij dreigend te schreeuwen, terwijl hij woedend zijn vuisten schudde tegen de berenfamilie. Maar hij bereikte precies het tegengestelde van wat hij had bedoeld. De berin ging beschermend voor haar jongen staan en scheen niet van plan zich te verroeren. Nu pas drong het tot Willy door dat de dieren niet naar buiten konden, zelfs al zouden ze dat willen, want de deur van de hut was dicht en het raampje boven zijn bed was veel te klein om de dikke beremoeder door te laten.

„Ik wou dat ik een geweer had," zuchtte Willy. „Ik geloof dat deze toestand levensgevaarlijk wordt."

Nadat ze hem nog eens achterdochtig hadden [illegible]ekeken, begonnen de jonge beertje[illegible] [illegible]er in de hut rond te scharrelen, op zoek naar etensresten. Willy keek speurend de hut rond, maar helaas maakte hij op zeker ogenblik een onverwachte beweging.

Als een pijl uit de boog schoot de berin naar voren. Haar waarschuwend gegrom werd nog sterker toen de jonge brandwacht met een sprong op zijn brits vluchtte. Het was een stevige, brede brits met berkestammetjes eronder bij wijze van poten en met een hoge, houten rand eromheen. Willy bracht zich in het uiterste hoekje tegen de buitenwand in veiligheid.

De berin bleef vlak voor de brits staan, keek nieuwsgierig over de rand en liet toen een minachtend gesnuif horen, alsof ze blij was dat ze deze vreemde knaap, die brutaalweg haar picknick was komen verstoren, zo gemakkelijk de baas was geworden. Willy, nog maar amper van de schrik bekomen, richtte zich een eindje op en begon opnieuw tegen het dier te schreeuwen.

„Maak dat je wegkomt. Hee. Ksss. Schiet op, jij," riep hij uit.

Moeder beer ging op haar hurken zitten en keek hem verwonderd aan. Intussen zetten haar twee jongen ongestoord hun ontbijt voort. De aanblik van de beertjes, die nu bezig waren met het vernielen van twee dozen met levensmiddelen, vervulde Willy met ontzetting. Een van de jongen begon een heel brood te verorberen, terwijl hij op een paar pakken beschuit zat. De andere klom boven op de tafel, graaide een flink stuk ham van een van de schappen langs de wand en scheurde er met zijn scherpe tanden een hap uit. Dit was Willy te veel.

Hij richtte zich op en keek vertwijfeld om zich heen of hij niet ergens een wapen kon bemachtigen. Het enige dat binnen zijn bereik lag was een zak met spijkers. Bij gebrek aan beter richtte hij een van de spijkers op het beertje dat zijn dure ham zat op te eten en raakte het dier precies op de neus. Het beertje stiet een gegrom uit en keek daarna stomverbaasd op.

„Hee daar," schreeuwde Willy. „Laat die ham los."

Hij mikte opnieuw een van zijn spijkers op de kleine boosdoener. Toen hij hiermee geen succes had, nam hij een handvol tegelijk en smeet deze met kracht tegen de wand aan het andere eind van de hut. Het gekletter waarmee de spijkers tussen zijn pannen terechtkwamen miste zijn uitwerking niet. De beertjes snelden verschrikt naar hun moeder en drukten zich piepend tegen haar aan. De berin begon weer te grommen en richtte zich in haar volle lengte op haar achterpoten op. Als een haas kroop Willy zover mogelijk achteruit. „Zo red ik het nooit," hijgde hij terneergeslagen. „Als dat beest werkelijk kwaad wordt, ben ik nog niet gelukkig. Met al dat geplaag kom ik geen steek verder."

Nadat ze enkele ogenblikken had staan grommen, liet de berin zich weer op haar voorpoten neer. Desondanks bleef de brandwacht muisstil liggen. Zonder dat hij ze kon zien hoorde hij de jongen weer tussen zijn etenswaren rondscharrelen. Toen Willy het waagde even over de rand van zijn brits te gluren, zag hij de berin oplettend naar hem kijken.

„Wat nou?" piekerde Willy hardop. „Die deur kunnen ze niet openkrijgen en die oude is veel te dik voor het raampje. En wat moet ik zelf beginnen?"

Het plan om zoveel mogelijk van zijn proviand te redden had hij al lang laten varen. De berenfamilie mocht voor zijn part alles opeten. Als het drietal nu eindelijk maar eens ging opkrassen, dan was hij al dik tevreden. Maar moeder beer begon het kennelijk verdacht te vinden dat hij zich zo koest hield. Op een gegeven ogenblik ging ze weer op haar achterpoten staan, loerde kwaadaardig in Willy's richting en gromde veelbetekenend.

„Wat ben ik toch eigenlijk een sufferd, dat ik niet door het raam probeer te ontsnappen zolang er nog een kans is," mompelde Willy. Maar deze gedachte verwierp hij even snel als ze bij hem was opgekomen. Op de eerste plaats was het een riskante onderneming om het raam te openen en e[illegible] doorheen te klimmen. Bovendien had hij weinig zin in een wandeling naar het dal als hij de beren in zijn hut moest achterlaten, waar ze intussen konden ver-

Hij liep vlug de ladder aan de achterkant van de hut af, ging naar de deur en opende deze.

nielen wat ze maar wilden. Het kon wel avond worden voordat hij met de nodige hulp terug zou zijn.

Opeens kreeg hij een idee. De telefoon. Dat hij daar nu toch niet eerder aan gedacht had. Het toestel hing nota bene vlak bij hem, schuin onder het raam. Als die berin nu maar goedvond dat hij even opbelde, dan kon hij de hoofdpost in het dal vertellen wat er aan de hand was. Willy overwoog enkele ogenblikken het voor en tegen van zijn krijgsplan, terwijl hij de berin, die nog steeds voor de brits zat, uit zijn ooghoeken zorgvuldig in de gaten hield. Tenslotte stond zijn besluit vast. Voorzichtig kroop hij in de richting van het toestel.

Toen de planken van het bed begonnen te kraken hield hij zijn adem in. De berin begon weer te grommen. Even lag hij doodstil. Daarna werkte hij zich behoedzaam nog wat verder naar het hoofdeinde. Met kloppend hart bereikte hij de rand, ging er half overheen hangen om de hoorn te kunnen grijpen, richtte zich zo ver op dat hij deze voor zijn mond kon houden en slaakte een zucht van verlichting.

Met de moed der wanhoop greep hij de kruk van de telefoon en deed onhandig een paar slagen. Bij het eerste het beste geratel sprongen de beren alle drie verschrikt overeind. De jongen drongen zich weer angstig tegen hun moeder aan. Deze stiet op haar beurt een dreigend gegrom uit en scheen de veroorzaker van dat vreemde geluid elk ogenblik te willen bespringen. Wie a zegt, moet ook b zeggen, dacht Willy en dapper draaide hij de kruk nogmaals een paar slagen rond. „Hallo," fluisterde hij in de hoorn. „Hallo, hallo. Waar blijven jullie?"

De berin liet zich langzaam op alle vier haar poten zakken. Willy draaide zich half om om zich ervan te overtuigen dat het dier nog steeds niet tot de aanval overging. Als het beest nu maar naast het bed bleef zitten en hem niet naar het hoofdeinde volgde, want dan zou één klap van zo'n geweldige voorpoot genoeg zijn om aan het hele avontuur een einde te maken.

„Hallo," zei Willy weer met ingehouden stem, terwijl hij de hoorn met trillende hand tegen zijn oor gedrukt hield en een wee gevoel in zijn maag voelde opkomen. „Hallo. Meneer Glenn, bent u daar?"

„Hallo, ja. Praat eens een beetje duidelijker," zei aan de andere kant van de lijn een zakelijke stem. „Spreek ik met Little Bald?"

„Ja, ja," antwoordde Willy haastig. „Vlug, meneer Glenn. Alstublieft. Er zit hier een beer opgesloten en. . ."

„Wat zeg je?" kraakte de stem van de inspecteur op de hoofdpost. „Ik kan je slecht verstaan. Is er ergens brand uitgebroken? Waar?"

„Een beer," riep Willy nu op luide toon. „Het is een enorm grote. Ik kan hem niet de baas."

„Hee daar," schreeuwde Willy. „Laat die ham los."

„Wat vertel je me nou? Een grote brand? En je kunt hem niet de baas worden? Waarom heb je het dan niet eerder gemeld, Kelly? Je weet toch dat je niet moet wachten tot het vuur zich uitbreidt?"

„Maar, meneer Glenn," schreeuwde Willy. „Het is geen beer, ik bedoel het is geen brand, het is een béér!"

„Nog meer, zeg je? Ik kan er geen touw aan vastknopen. In welke richting is die brand dan? Er is hier op het ogenblik geen mens beschikbaar. De jongens zijn allemaal op patrouille. Waarom heb je. . ."

„Béér," riep Willy in doodsangst. „Luistert u toch alstublieft. Ik heb het over een. . ."

„Zou je nu niet eens wat kalmer spreken, Kelly? De telefoon is toch al zo onduidelijk. Houd de hoorn eens wat dichter bij je mond. Nou, vertel op."

„Het spijt me, meneer, maar ik kan er niet dichterbij komen. Als ik me verroer, dan. . ."

„Niet dichterbij? En je ligt op de loer? Wat is dat toch allemaal voor wartaal? Waar zit je dan in vredesnaam?"

„Vlak naast me, meneer Glenn. Ik bedoel: die beer zit vlak naast me." Willy gluurde over de rand van zijn brits en zag de kop van de berin op nog geen meter afstand boven de planken uitkomen. „Een béér, verstaat u me nou? Béér. B-e-e-r."

„Oooo," zei inspecteur Glenn verbaasd. Er volgde een korte pauze. Daarna ging hij voort: „Had dat dan eerder gezegd, man. Wat een onzin. Bel je me daarvoor op? Sinds wanneer staat er in de voorschriften dat je de hoofdpost moet waarschuwen, als je een beer ziet? Het enige dat je hebt te doen is te zorgen dat je dat beest uit de buurt blijft. En je mag hem vooral niet plagen. Dat weet je toch?"

„Maar ik plaag ze helemaal niet," antwoordde Willy wanhopig. „Ze plagen míj juist. Ik zit hier opgesloten op mijn brits en het is levensgevaarlijk om zo hard in de telefoon te schreeuwen."

„Schreeuw dan niet zo hard, dan kan ik je tenminste verstaan. Luister goed. Je kent de voorschriften, hè? Het is verboden om beren of welke wilde dieren dan ook overlast aan te doen. En daarom. . ."

„Maar er staat toch zeker niet in de voorschriften dat ik me door een beer moet laten opeten?" schreeuwde Willy met overslaande stem. „Ik zit hier in mijn hut, meneer Glenn. En er zitten hier ook drie beren. De deur is dichtgeslagen en die oude berin kan er niet uit."

Weer zweeg inspecteur Glenn een tijdje. Met het klamme zweet op het voorhoofd en met een stekende pijn in de maagstreek bleef Willy in zijn ongemakkelijke houding op antwoord wachten. Eindelijk hoorde hij zijn chef tegen iemand anders praten.

„Zeg, Miller," klonk vaag de stem van de inspecteur, „kom eens hier. Kelly heeft het op zijn zenuwen gekregen. Hij zegt dat hij een beer gezien heeft, maar hij schreeuwt zo hard, dat ik er niet uit wijs kan worden. Sommige van die nieuwelingen leren nooit hoe ze moeten telefoneren."

„Bent u daar nog, meneer Glenn?" riep Willy. „Misschien kan ik door het raampje kruipen, begrijpt u? Dan kom ik zo gauw mogelijk naar u toe. Als ik het tenminste klaarspeel. . "

„Dat moest er nog bij komen," bulderde de inspecteur. „Hier naar toe komen, zeg je? Ik snap er niks meer van. Het is je toch zeker bekend dat een brandwacht zijn post in deze tijd van het jaar niet mag verlaten? Er is geen denken aan, hoor je dat? En daarmee uit."

„Wat moet ik dan beginnen?" klaagde Willy. „Als ik hier in deze hut blijf zitten, krijgt die beer me vroeg of laat te pakken. Ik hoef toch zeker geen berevlees van me te laten maken?"

„Die knaap is van plan om voor een beer op de vlucht te gaan," mompelde Miller, die de telefoon van meneer Glenn had overgenomen. „Dat maak ik er tenminste uit op. Hij heeft het over berevlees. Het schijnt dat hij een beer geschoten heeft; anders snap ik tenminste niets van zijn verhaal. Nou, dan is hij zwaar in overtreding, vindt u ook niet?"

Er volgde iets onverstaanbaars en daarna ging Miller op scherpe toon verder: „Zeg, Kelly, hou nu eindelijk eens op met dat gezanik over beren, wil je? Het interesseert meneer Glenn geen steek. Het enige waar het op aankomt is dat jij je plicht doet en dat je je ogen goed de kost geeft, begrepen?"

„Allemaal goed en wel," schreeuwde Kelly, die steeds kwader werd. „Maar ik ben in levensgevaar, hoort u? Help me dan toch. Stuur me een geweer of zo iets. Ik kan geen stap verzetten, al kwam het hele bos in vuur en vlam te

staan. De beren hebben me ingesloten."

„Een geweer?" herhaalde Miller. „Wel, nou nog mooier. Beren schieten is in strijd met de voorschriften. Je mag je post in geen geval verlaten. Ik snap niet wat je bezielt, Kelly."

Miller legde de hoorn neer en wendde zich tot zijn chef. „Ik weet het niet, meneer," zei hij, „maar ik geloof dat het daar op Little Bald niet helemaal pluis is. Kelly heeft het zeker te kwaad gekregen door de eenzaamheid. Ik zal er maar eens op af gaan."

„Uitstekend," luidde het antwoord. „En breng hem vooral aan het verstand dat hij goede vrienden moet zien te blijven met de beren."

Intussen deed Kelly in de hut juist zijn uiterste best om goede vrienden te blijven met de berenfamilie. Het was alleen jammer voor hem dat de dieren daarvan niet het flauwste benul schenen te hebben.

Willy was bij zijn pogingen om zich door de telefoon verstaanbaar te maken steeds verder over de rand van zijn bed gaan hangen. De jonge beertjes hadden deze acrobatiek blijkbaar uitgelegd als het begin van een nieuwe aanval en waren steeds onrustiger geworden. De kleinste van de twee, die nog aan Kelly's ham zat te knabbelen, liet deze lekkernij nu angstig in de steek, alsof zijn eetlust opeens voorgoed was bedorven.

Zacht piepend rende het diertje naar zijn moeder. Dit was voor de berin het teken om handelend op te treden. Met een ruk verhief ze zich op haar achterpoten en op hetzelfde ogenblik sloeg ze grommend een van haar voorpoten over de rand van de brits, die Willy tot schuilplaats diende. Deze voelde de scherpe nagels van de bereklauw door zijn linkerbroekspijp dringen. Hij gaf een harde gil, liet de telefoon vallen en dook in elkaar.

„Achteruit, jij," schreeuwde hij tegen de berin, maar het hielp niets. Juist toen hij zich probeerde los te rukken, klonk er een hevig gekraak. Het gewicht van de berin was te groot voor de houten brits. Terwijl het dier erbovenop klauterde, brak het timmerwerk finaal in tweeën, zodat Willy samen met zijn aanvaller te midden van planken, dekens en kussens op de vloer belandde.

Willy voelde dat hij met zijn hoofd precies op een van de jonge beertjes terechtkwam. Hij hoorde de berin heel dichtbij grommen en tegelijk de matras aan stukken scheuren. In een flits ging het door hem heen dat deze matras hem weleens het leven kon hebben gered.

„Eruit. Maak dat je wegkomt," gilde Willy woest, toen hij eindelijk weer overeind stond. Enkele ogenblikken stond hij in het wilde weg om zich heen te trappen en te slaan. Toen viel het hem op dat de berin nog steeds haar krachten op het beddegoed probeerde, blijkbaar in de veronderstelling dat zich ergens tussen de hoop een menselijk wezen bevond. Brandwacht Kelly was zo verstandig niet te wachten tot het woedende dier het laatste kussen uit elkaar had gescheurd. Hij stond vlak bij het raam. Hij schatte de afstand, nam een aanloop en dook naar buiten. Toen hij in vrijheid was zette hij het op een lopen het bos in, de heuvel af.

Honderd meter verder bleef hij met een schok staan. „Wat doe je nou?" zei hij tegen zichzelf. „Het heeft toch geen zin om op de vlucht te slaan? Die verwenste beren zitten veilig en wel in de hut opgesloten. Inspecteur Glenn heeft mooi praten met zijn verhalen over brandwachten die hun post niet mogen verlaten. Ik had hém weleens op die brits willen zien zitten. Ik mag nog van geluk spreken dat ik er met een paar builen en schrammen afgekomen ben."

Hij ging aan de voet van een dikke denneboom zitten om wat op adem te komen. Met zijn verwondingen viel het nogal mee. Toch maakte hij een beklagenswaardige indruk toen hij hinkend en met een bloedende wang een poosje later de heuvel weer beklom om poolshoogte te gaan nemen bij de hut.

Met mijn been gaat het wel, peinsde Willy. Maar helaas, die heerlijke ham. . . Ik ben bang dat er niet eens genoeg over is voor het ontbijt van morgenochtend.

Even later keek hij schuin achter zich tussen de bomen en kreeg toen een ruiter in het oog, die op een sukkeldrafje dichterbij kwam. Aha, daar hebben we meneer Miller, dacht Willy. Nou, laat hem maar komen. Ik zal die lui van de hoofdpost weleens wat laten zien. . .

Hij rende naar zijn hut terug. Daar aangekomen greep hij de klink van de deur en zwaaide deze wijd open. Daarna vloog hij de hoek om en klauterde vlug tegen de ladder op, die naar het platform van de uitkijktoren voerde. Een paar tellen later stond hij hijgend op de bovenste omloop, greep zijn kijker en richtte deze op de horizon.

Toen Miller de open plek in het bos bereikte wierp hij een blik naar boven. Tot zijn verbazing zag hij brandwacht Kelly trouw op zijn post staan, druk bezig met het verkennen van de omgeving.

„Heedaar, Kelly," riep Miller. „Hoe gaat het ermee? Ik zie dat je normaal aan je werk bent, hè? Ik dacht dat er heel wat aan de hand was hier. De chef en ik dachten dat je het door de telefoon over een beer had. Of niet?"

„Een beer?" herhaalde Willy onschuldig. „Hoe komt u daar nu bij?" Hij keek nonchalant over de rand van het platform, zodat hij de open plek kon overzien. Aan de andere kant van de hut, verborgen voor het oog van Miller, ontdekte hij een kleine optocht, die waggelend het bos tegemoetging. Voorop liep hoofdschuddend een dikke berin en de achterhoede werd gevormd door twee tevreden jongen, waarvan het ene een half brood in zijn bek droeg en het andere een flink stuk ham. Willy keek het troepje zwijgend na, terwijl Miller zijn paard vastbond.

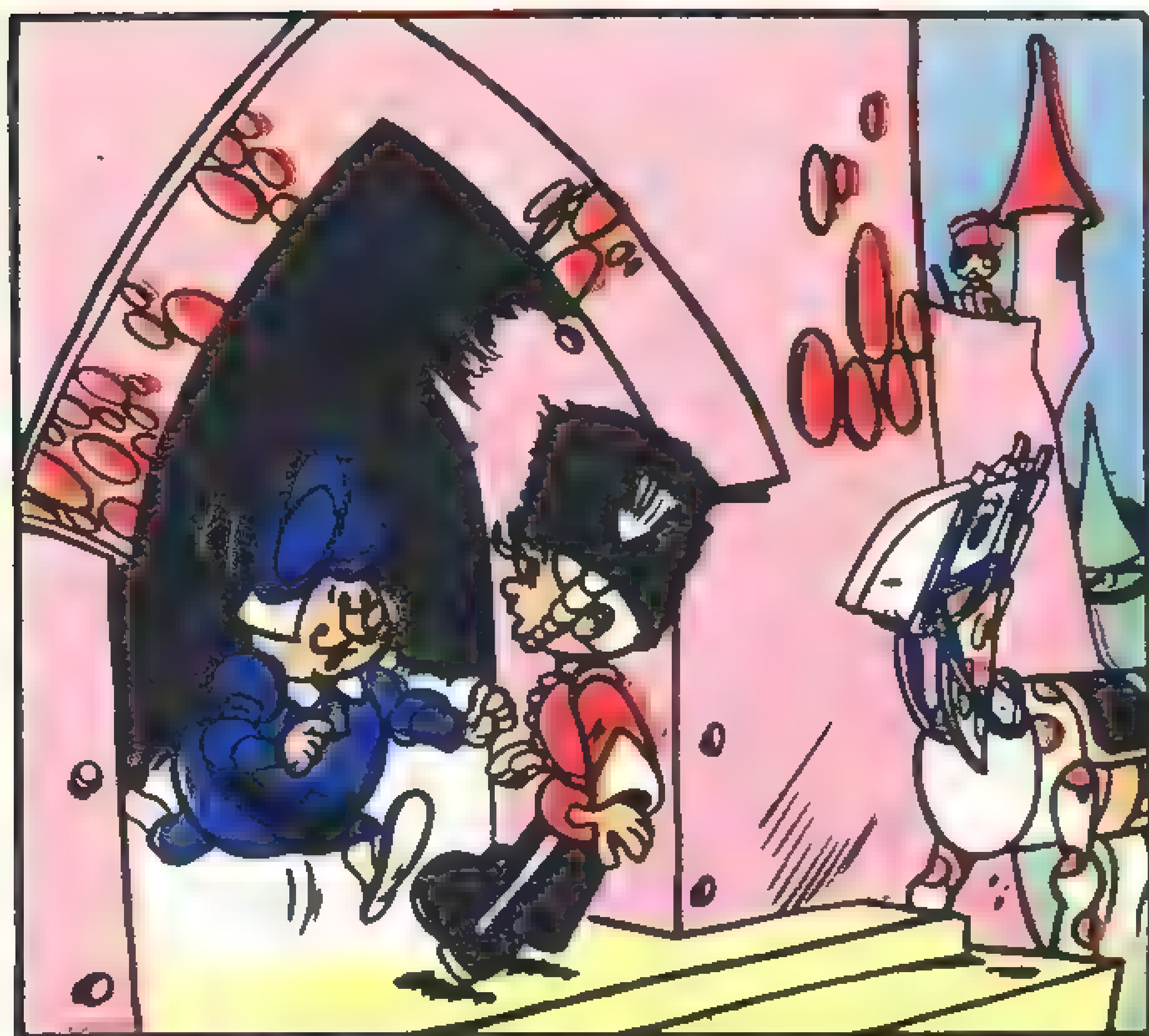
„Ik dacht: kom, ik ga toch maar eens kijken," vervolgde deze. „We konden je niet erg best verstaan. Het klonk net alsof je toestemming vroeg om op de berejacht te gaan. Had je het niet over een geweer of zo?"

„Wie. . . ik?" grijnsde Kelly. „Niks, hoor, dan bent u vast verkeerd verbonden geweest. Maar weet u wat u doet, meneer Miller? Gaat u alvast de hut binnen. Het kan best zijn dat er iets hapert aan de telefoon. Ik kom zo dadelijk beneden. Gaat u maar vast naar binnen. . ."

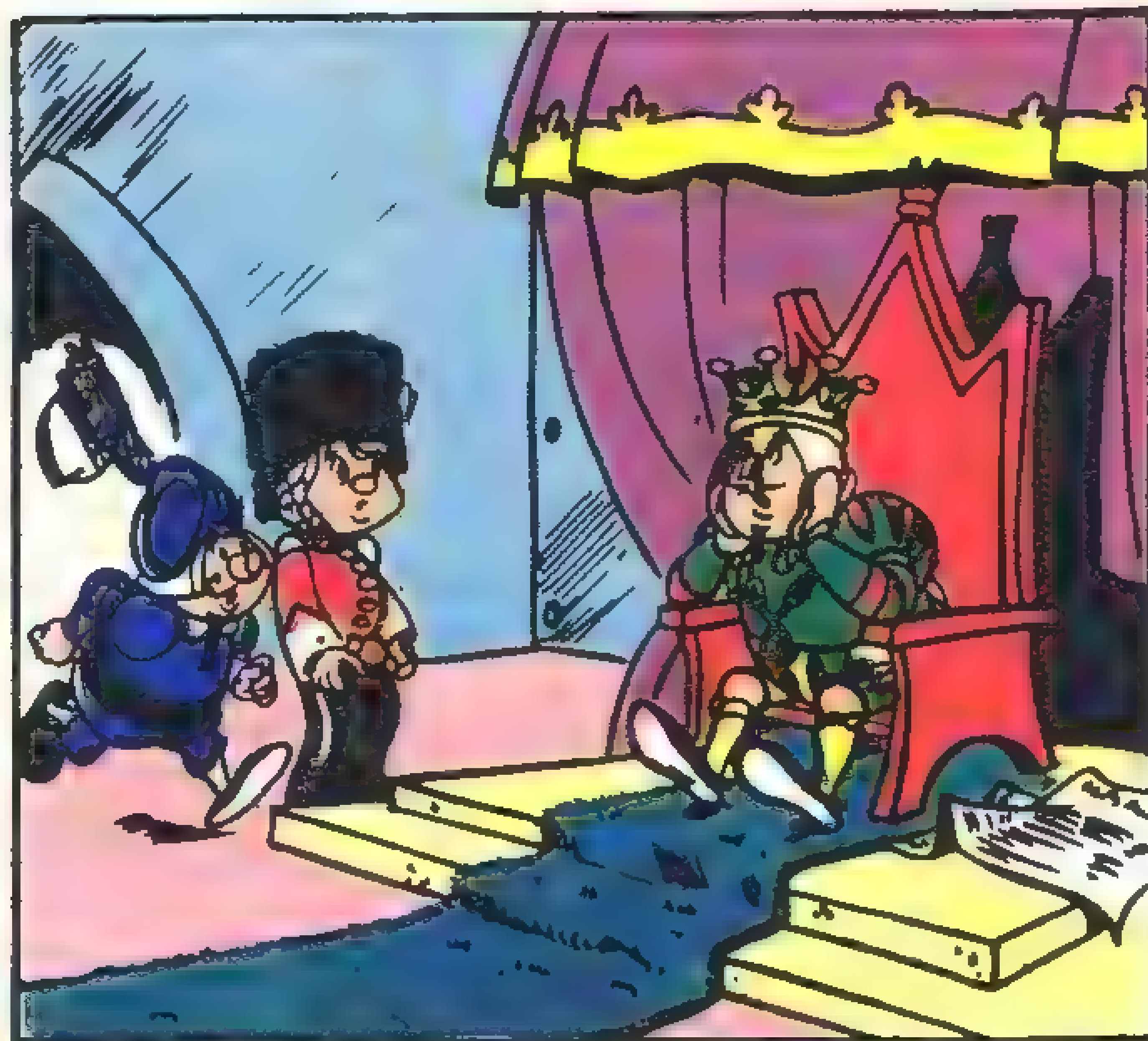

Voorop liep hoofdschuddend een dikke berin en de achterhoede werd gevormd door twee tevreden jongen, waarvan het ene een half brood in zijn bek droeg en het andere een flink stuk ham.

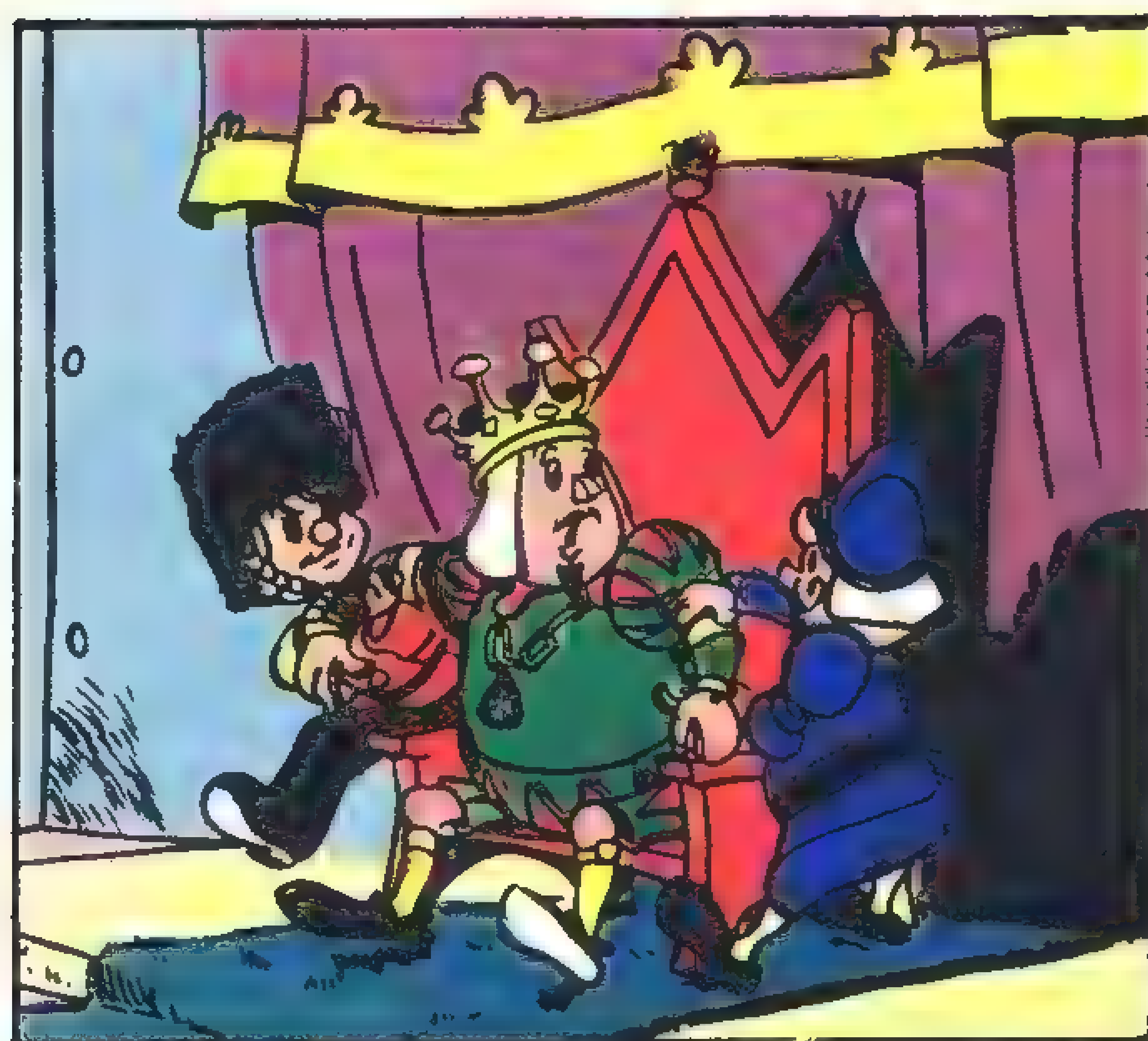
SPELEND

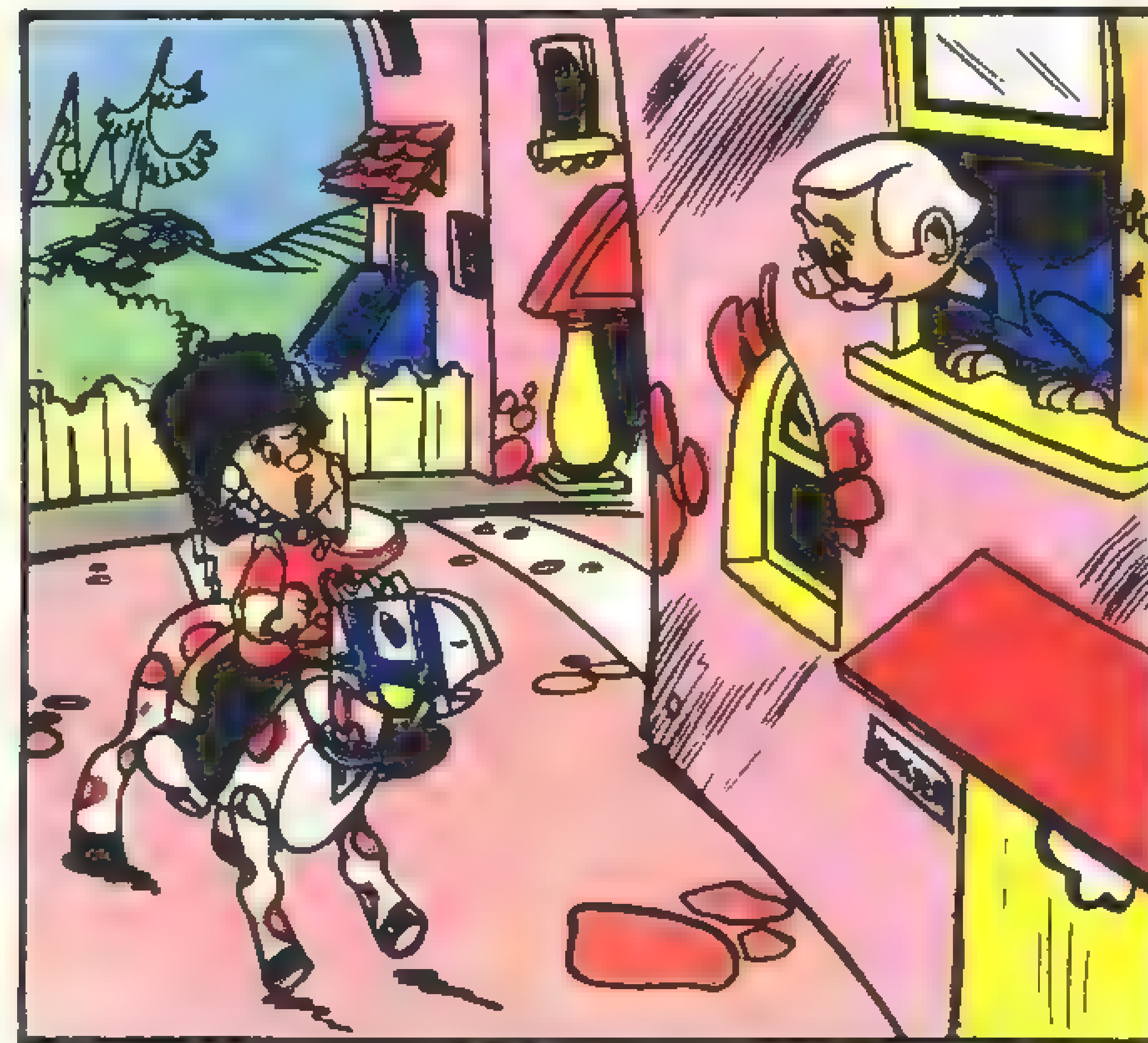
Op een zonnige morgen reed Tommie de soldaat op Batty naar het paleis van de koning. Tommie mocht met de treintjes van de koning spelen en dat vond hij geweldig. Toen hij het paleis binnenliep kwam Pogo, de lakei van de koning, al naar buiten gerend. „Kom vlug," hijgde hij.

Hij bracht Tommie snel naar de troonzaal. Daar vond Tommie de koning; hij zat op zijn troon en keek erg verdrietig. „Er is vast en zeker iets niet in orde met hem," fluisterde Tommie. De koning zuchtte: „Ik voelde me best tot ik ging zitten, maar nu voel ik me helemaal niet zo prettig meer."

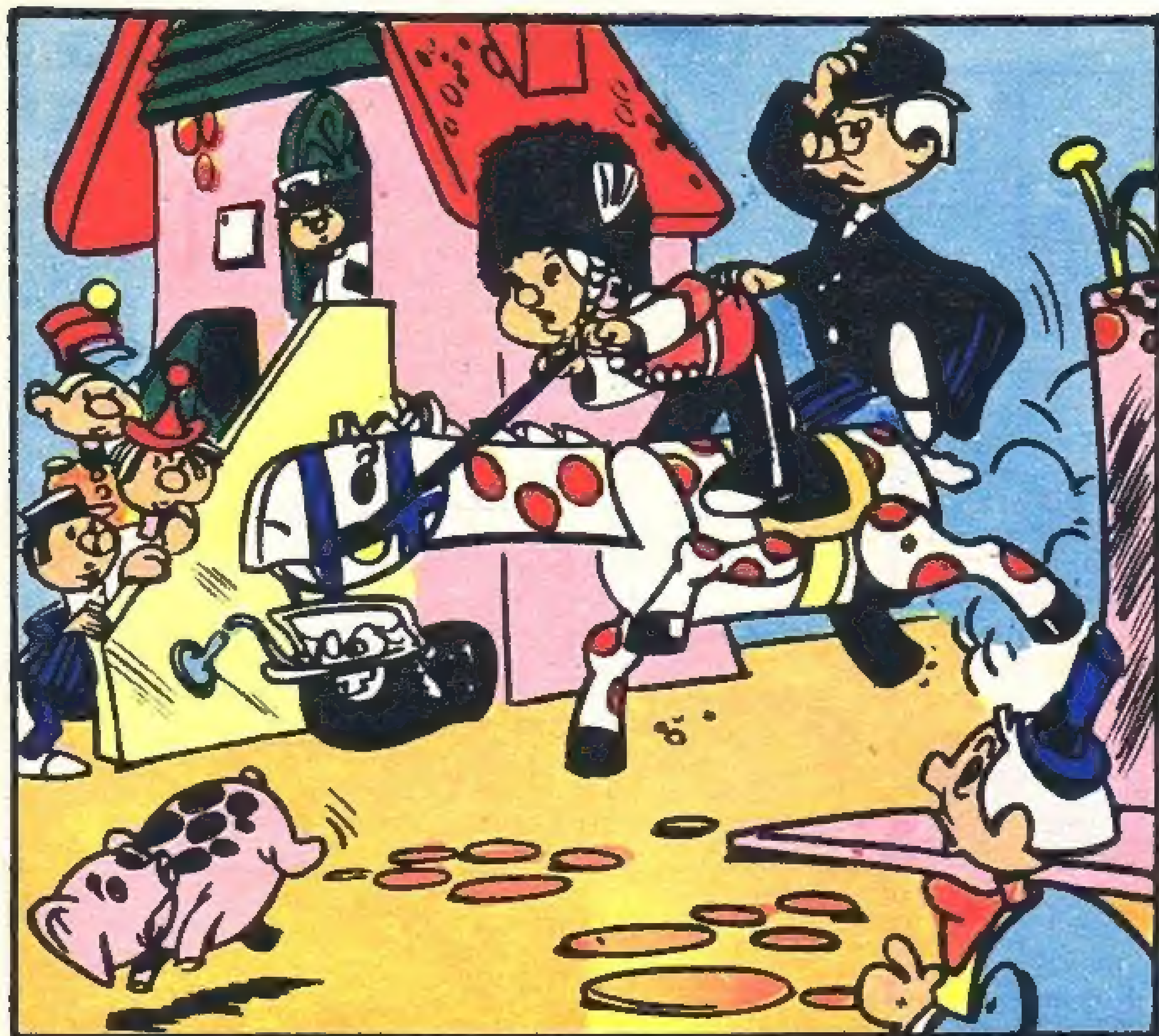

Pogo maakte zich bezorgd om de koning en Tommie ook. Dat was nou niets voor de koning om zo maar verdrietig te zitten kijken, meestal was hij druk in de weer en vrolijk. „We zullen u naar bed brengen, Majesteit," zei Tommie. Maar Pogo en Tommie zagen geen kans de koning op te tillen.

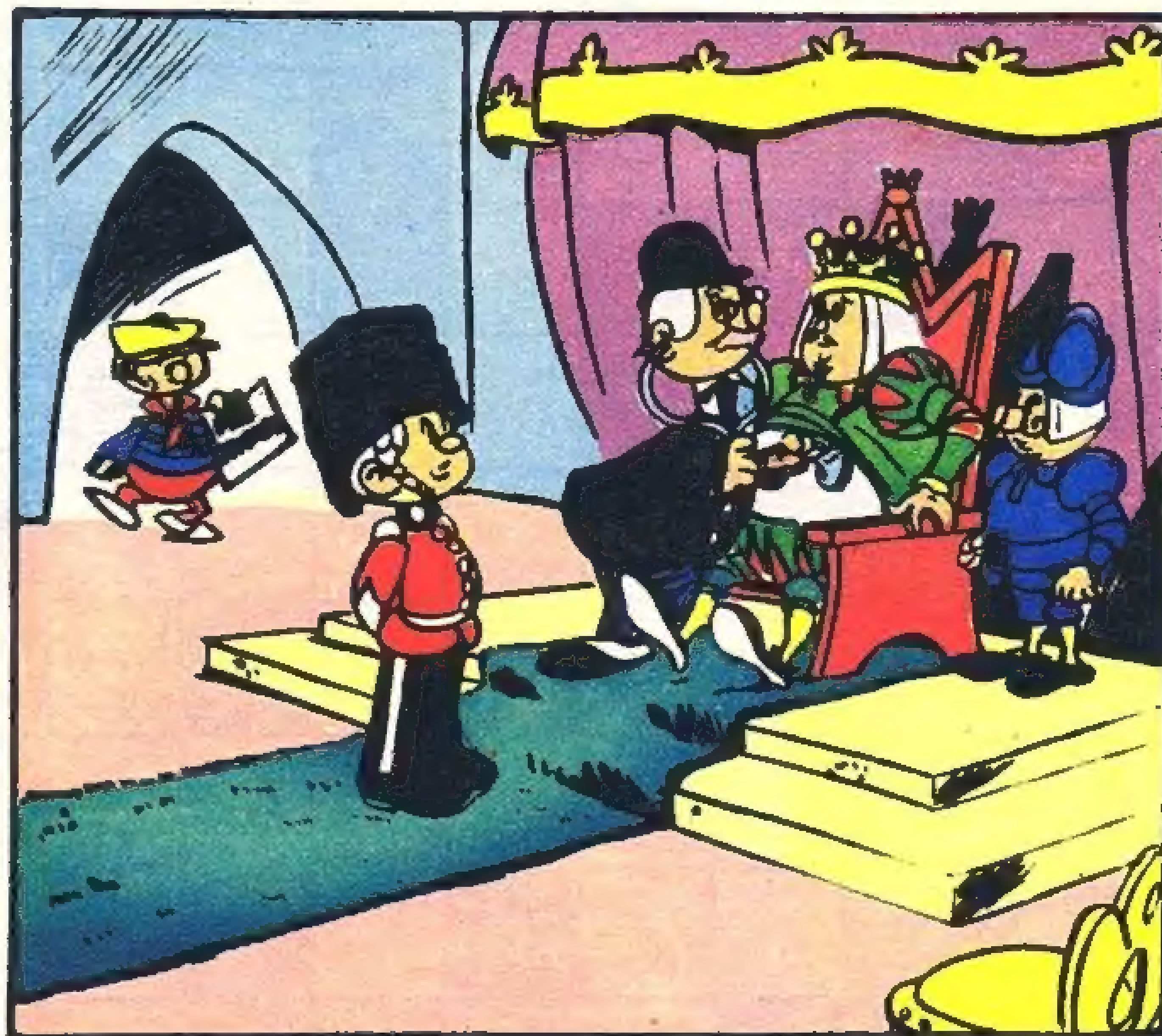

Hij mankeert natuurlijk iets heel ernstigs, dacht Tommie. Zonder ook maar een ogenblikje te verliezen sprong Tommie op Batty en reed naar het huis van de dokter. „Kom vlug met me mee!" riep Tommie tegen de dokter. „Ik geloof dat de koning heel ziek is, hij kan zelfs niet staan!"

SPEELGOED

„Goed!" riep de dokter. „Ik kom direct beneden!" En het paard had nog geen twee keer met zijn staart gezwaaid of daar was de dokter al. Snel reden Tommie en de dokter naar het paleis. Iedereen keek hen na toen zij voorbijrenden. „Wat zou er gebeurd zijn?" fluisterde het speelgoed tegen elkaar.

Zodra de dokter in het paleis was aangekomen onderzocht hij de koning. „Mmmm," bromde hij, terwijl hij aan de buik van de koning luisterde. „Zeg nu eens heel vlug negenennegentig." Maar de koning kon geen woord uitbrengen. Tommie en Pogo keken toe en niemand zag de schilder van de koning.

De schilder liep vlug naar de troon van de koning. „O, Majesteit," zei hij, „wat spijt me dat. Ik heb vanmorgen uw troon geverfd en vergeten het bordje „Pas geverfd" op te hangen. De verf plakt nog en ik wou niet dat u erop ging zitten." „Dus daarom kan ik niet opstaan," zei de koning verbaasd.

En toen begon hij te lachen. „Ha-ha-ha!" brulde hij. „En ik dacht nog wel dat ik iets mankeerde, domme man die ik ben." Toen kroop hij uit zijn broek, die aan de troon bleef kleven, en ging in zijn gestreepte onderbroek met Tommie en Pogo treintje spelen — en een lol dat zij samen hadden!

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Kruiswoordpuzzel

B		K	A	A	P	S		M	I	S
IJ	L	I	N	G	S		P	E	N	
L	I	P		A	A	K		I	D	A
	K		E		L	A	K		I	A
S		P	L	O	M	P		P	E	R
K	W	A	S	T		E	L	A	N	D
I	E	P		T	E	L	E	N		E
E	D		H	E	M		S		K	
N	U	K		R	E	M		R	A	P
	W	O	L		L	O	T	E	R	IJ
N	E	E		S	T	E	E	L		L

Harkpuzzel, gemaakt door Hans Verberkt in Blerick:

Horizontaal

2 Deren

Verticaal

1 Paardrijder
2 Dat
3 Rat
4 Nee

ZIEKENLIJSTJE

Ine Luypen, Sint-Andreasziekenhuis in Tiel, is 15 jaar. Ine zou graag wat foto's van filmsterren en zangers (liefst van de Blue Diamonds) ontvangen;

Anita Terlaak en Augustiena Hatuoupy, beiden 8 jaar en beiden in het **Sanatorium Beatrixoord, Afdeling A, Kamer 10, in Haren (Gron.),** houden zich aanbevolen voor post en ansichtkaarten;

Ali Snijders, Zeehospitium, Hoofdgebouw, Katwijk aan Zee, is 5 jaar. Met wat post zal ze heel erg blij zijn.

Henk v. As, Sanatorium Dekkerswald, Kamer 30, H 2, in Groesbeek, is 15 jaar. Zijn hobby is het verzamelen van foto's van filmsterren.

Mees de Jong, 12 jaar, Sanatorium Zonnegloren, Zaal 11, Jongenspaviljoen, Soest, verzamelt lucifersmerken en foto's van filmsterren.

Namens al deze zieken alvast wel bedankt voor jullie reacties!

Kruiswoordpuzzel

Horizontaal:

1. Afkeer
4. Gevleugeld dier
7. Diertje, dat in de grond leeft
8. Vermoeid
10. Plomp
11. Wordt gebruikt om iets schoon te maken
13. Dat, wat overblijft
15. Reis; rit
17. Hoofddeksel
18. Huid
19. Voldoende gekookt
21. Meisjesnaam
23. Schraal; weinig
26. Laagste getal
28. Zwem- of wasgelegenheid
29. Beenbekleding
30. Meubel
31. Keukengerei

Verticaal:

1. Timmergereedschap
2. Vochtig koud
3. Vlegelachtig
4. Grondsoort
5. Vrijgevig
6. Strijdmacht
9. Familielid
11. Krachtig
12. Smal straatje
14. Landbouwgereedschap
16. Boom
19. Genieting
20. Papegaai
22. Stuk bouwland
24. Broer van Kaïn
25. Denkbeeld
27. Verre van dapper
29. Rekenvraagstuk

De gouden kraag

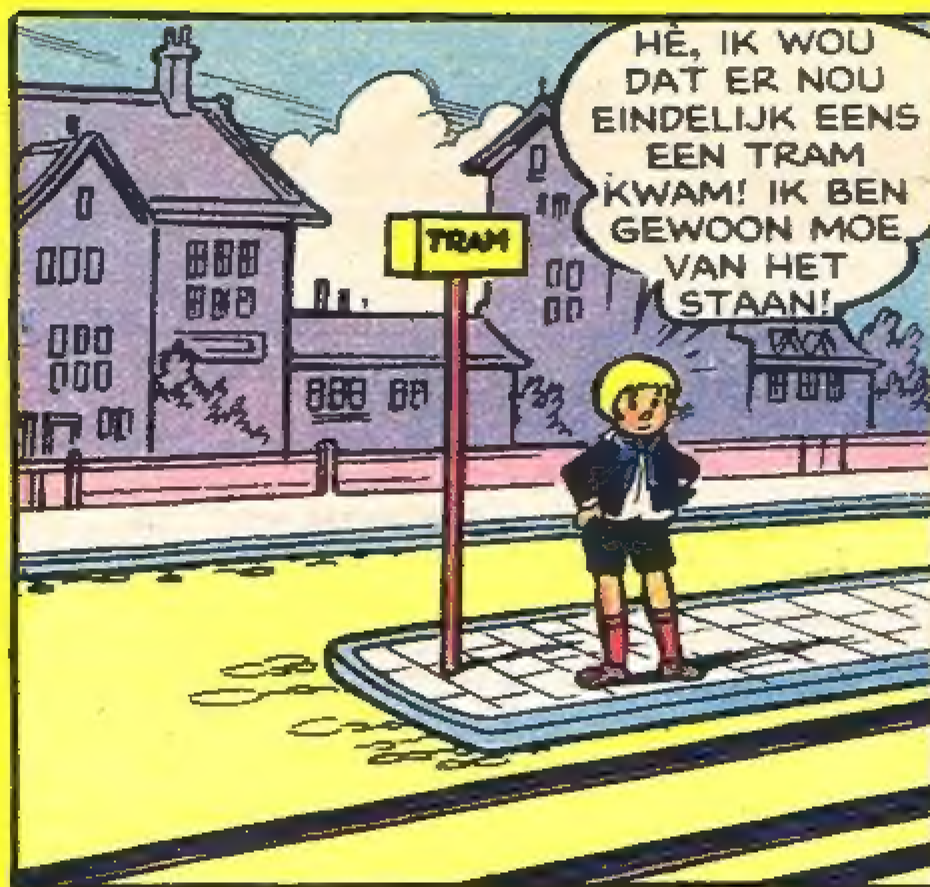

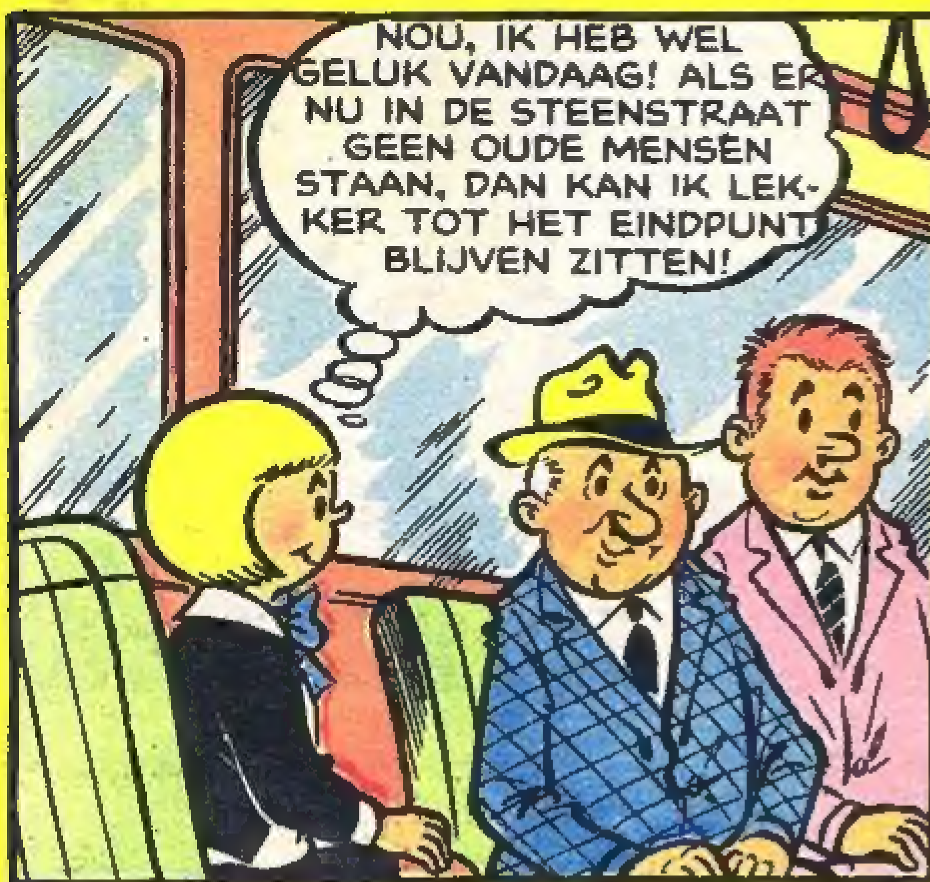

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.